

ปกาสี หญิงสาวที่สูญเสียความทรงจำ หล่นต้องตื่นขึ้นมาจากฝันร้ายที่เต็มไปด้วยสีเลือด *รชานนท์* ชายหนุ่ม
พวยซินธา เข้ามาในชีวิตพร้อมความอบอุ่นในหัวใจ และ *พิภพุต* ชายในฝันที่ปกาสีฟ้าตามหา การค้นหาของ
หญิงสาวจะลงเอยอย่างไรในเมื่อตอนนี้ เธอรวมทั้งหัวใจที่ลืมกลับกลายเป็นความหลอกลวง

Recall

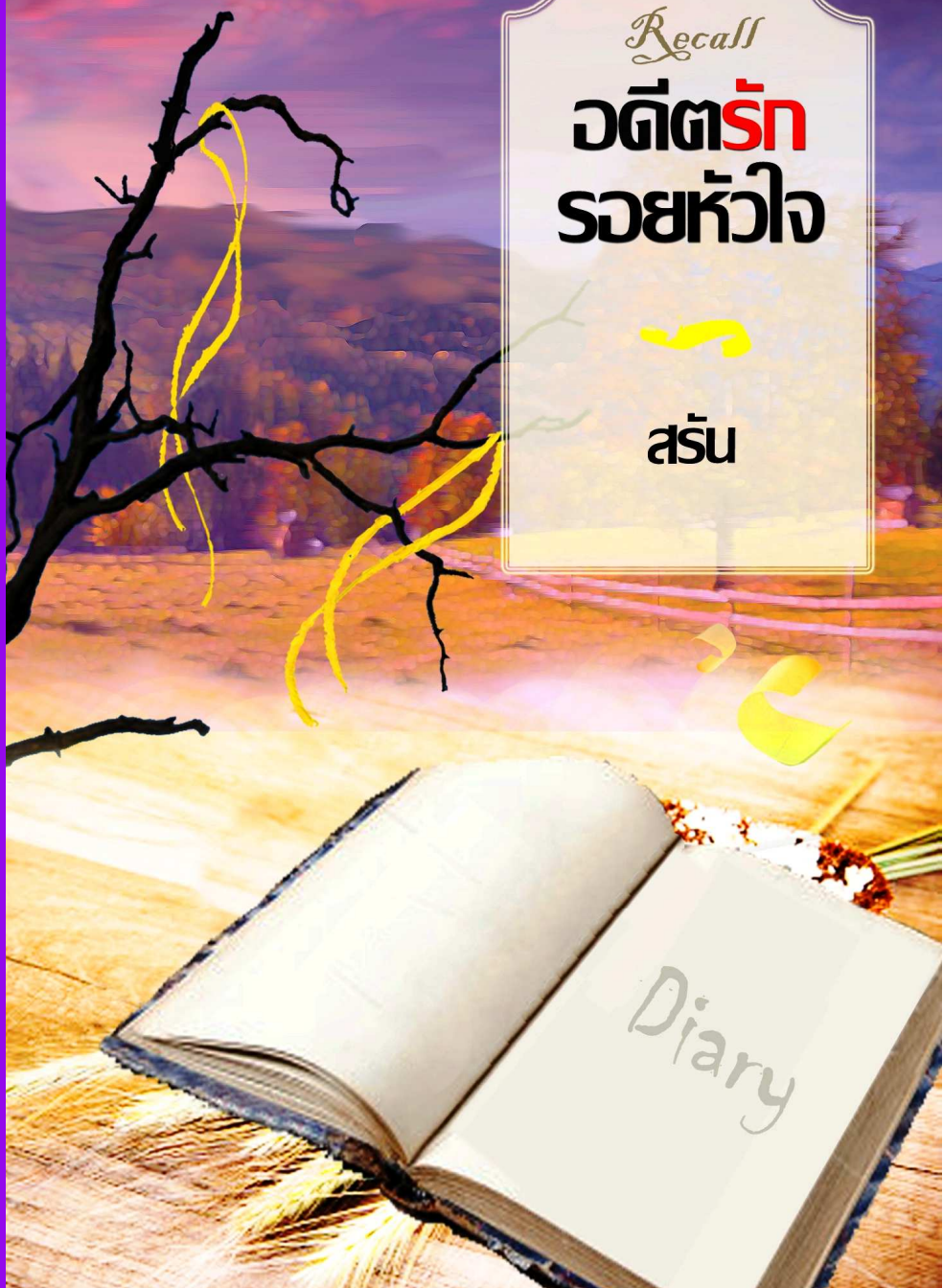
อดีตรัก รอยหัวใจ

สรัน

Recall... อดีตรักรอยหัวใจ

สรัน

Recall...อดีตรักรอยหัวใจ

สารัน

“ทีแรกผมไม่ได้ตั้งใจเล่าเรื่องของคุณให้แกฟังหรอก แค่เปรยๆ ว่าผมกำลังดูๆ ผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ แกก็สนใจซักผมใหญ่ ทั้งรูปร่างหน้าตา นิสัยใจคอครบครัน แต่ผมไม่ได้เล่าอะไรมากนัก มันคงไม่ดีถ้าผมจะนำเรื่องส่วนตัวของคุณมาพูด”

หญิงสาวนั่งนิ่งเป็นผู้ฟังที่ดี อายเหมือนกันที่ฟังเขาสาธยายความรู้สึกที่มีต่อหล่อนตรงๆ

“คุณอาจคิดนะปณาลีว่าเราเพิ่งรู้จักกันได้ไม่นาน แต่สำหรับผม มันนานมากจนคุณนึกไม่ถึงทีเดียว ที่สำคัญครูสายพอใจคุณมาก มันทำให้ผมรู้สึกว่าผมตัดสินใจถูกแล้วที่เลือกคุณ”

“ทั้งที่ฉันหมั่นอยู่กับพี่ชลนะเธอคะ”

เขาเพียงยิ้มๆ เวลานี้เขาเล่าได้เท่านั้นจริงๆ แต่สักวันหญิงสาวตรงหน้าจะเข้าใจ

พออีกฝ่ายเงยไปปณาลีเลยพลอยเงยตามไปด้วย ในใจหล่อนเวลานี้
นี่ยากรู้มากกว่าว่าเขารู้สึกพิเศษกับหล่อนตั้งแต่เมื่อไหร่ในเมื่อสีหน้าท่าทาง
เขาก่อนหน้านั้นไม่ได้บ่งบอกสักนิดว่าสนใจในตัวหล่อน ออกจะเมินเฉยเย็นชา
ไร้ความรู้สึกเสียด้วยซ้ำ

ปณาลีมัวแต่อยู่ในห้วงคำนึง ขณะที่ชายหนุ่มข้างกายกำลังสบมอง
หล่อนมาไม่วางตา สาวเจ้ารู้สึกตัวก็ตอนที่เธอได้สัมผัสที่แก้มอย่างแผ่วเบา
เมื่อนั้นปณาลีจึงสบตากับนัยน์ตาสีนิลสวยของเขา มองเคลิ้ม รับรู้ได้ในความ
ห่วงใยผ่านแววตาคู่นั้น

สายลมเอื่อยที่พัดพาเอาไออุ่นจากกายชายหนุ่มตรงหน้าทำให้หัวใจ
หล่อนเริ่มต้นไม่เป็นจังหวะ รู้สึกเหมือนรอบกายหยุดนิ่งมีเพียงเขาและหล่อนที่
เป็นจุดศูนย์กลางของจักรวาล รชานนท์ค่อยๆ โน้มตัวลงมาจูบแผ่วเบาที่
หน้าผากหญิงสาว ปณาลีหลับตาพริ้มซึ่มซັบสัมผัสอ่อนหวานละมุนละไมนั้น
กั้นใจรอสิ่งที่จะตามมา หากเพียงครู่ที่เขาและหล่อนตกอยู่ในห้วงภวังค์แสน
หวานนั้นก่อนที่ชายหนุ่มตรงหน้าทอดถอนริมฝีปาก

ปณาลีมองเขาตาปริบๆ ลอบผิดหวังอยู่ลึกๆ ที่ไม่มีอะไรตามมาให้ใจ
หล่อนได้วามนอกจากแววตาสีนิลแพรวพราวรู้มกริมคู่นั้น ทำเอาสาว
เจ้าหน้าร้อนผ่าวไปหมดเงินอายุที่คิดเตลิดไปเองฝ่ายเดียว

คำนำผู้เขียน

'Recall...อดีตรักรอยหัวใจ' เคยได้รับการตีพิมพ์มาแล้ว ผู้เขียนได้นำมาปรับปรุงเผยแพร่ใหม่ในรูปแบบอ็อดบุ๊กเป็นครั้งแรก ซึ่งเป็นนวนิยายที่ได้รับแรงบันดาลใจมาจากเพลงสากลเพลงหนึ่ง กล่าวถึงความรักแท้ของชายหญิงคู่หนึ่งที่แม้พลัดพรากจากกันไปนานแสนนานเพียงใดก็ยังคงอดทนเฝ้ารอคนรักกลับคืนมา

'ปณาลี' นางเอกของเรื่องก็เช่นกัน หล่อนสูญเสียความทรงจำไปบางส่วนทำให้ชีวิตมีแต่ความพว่มา้ว ไม่รู้ว่าคนรอบตัวนั้นใครคือคนดี ใครคือคนเลว หากในขณะเดียวกันหล่อนกลับมีใจผูกพันต่อสองชาย 'รชานนท์' หม่อมนักธุรกิจผู้เจียบขริ่มและแสนเย็นชา กับ 'พีภฤต' จิตรกรหนุ่มคู่รัก ที่แท้จริงแล้วเขามีตัวตน หรือเป็นเพียงภาพความฝันที่ปณาลีสร้างขึ้นมาเองเพื่อให้ลืมความโศกเศร้าหลังจากบิดาเสียชีวิตอย่างมีปริศนา

'Recall...อดีตรักรอยหัวใจ' นวนิยายช่อนเงื่อน อบอุ่นไปด้วยความรัก ความผูกพันเรื่องนี้ จะทำให้ผู้อ่านซาบซึ้งไปกับความรักแท้ที่แสนอบอุ่นในหัวใจอย่างแน่นอนค่ะ

สรัน

<http://www.facebook.com/sarunbuta>

http://my.dek-d.com/buta_ood/

บทนำ

ณ บ้านสีหม่นที่เลื่อนรางราวกับมีหมอกหนามาบดบัง ผืนหญ้า และเหล่าแมกไม้ใหญ่น้อยหน้าบ้านหลังนั้น... กลับสดใสและเด่นชัดกว่าทุกครั้งที่เคยเห็น ความสดใสที่สัมผัสได้ด้วยตา มีเพียงสีเขียวและสีเหลืองผสมปนเปกันแม้ไม่ต่างจากสีน้ำสองสีที่ไหลรวมกัน

ใบไม้ตามกิ่งไม้ขนาดใหญ่ร่วงหล่นลงพื้นตามกาลเวลา สายริบบิ้นสีเหลืองที่ผูกไว้ตามกิ่งไม้ปลิวมาตามกระแสลมเฉกเช่นเดียวกัน

เหนือผืนหญ้าที่เขียวชะอุ่ม ยอดหญ้าที่โอนเอนตามกระแสลมก็โบกพริ้ว พยายามพัดพาเอาใบไม้และสายริบบิ้นที่หมุนวนอยู่กลางอากาศ ล่องลอยมายังหญิงสาวในชุดกระโปรงสีขาวสะอาดตา

การเคลื่อนไหวของยอดหญ้าเคล้าคลอไปตามจังหวะเพลงซ้ำที่ฟังเท่าไรก็ไม่เคยชัดเจน

ลำแสงอุ่นๆ ยามบ่ายที่ทอดทอดมาบดบังมายังว่างบางและหม่มแมกไม้ เหล่านั้น ทำให้สีผิวเนียนภายใต้ผ้าเนื้อบางดูกลมกลืนกับชุดที่หล่ออนสวมใส่ไม่น้อย

“ยิ้มหน่อยสิเรา เดี่ยวพี่วาดออกมาไม่สวยไม่รู้ด้วยนะ” หญิงสาวในชุดขาวคงดูสวยสะกดตามากกว่านี้ ถ้าใบหน้าเขียวได้รูปของเจ้าหล่อนไม่บิดเบี้ยวตามรูปปากที่ไค้มนผิดรูปพิกล

“ก็แล้วทำไมพี่วาดนานจังล่ะ ไหนบอกว่ามีออซีฟิง”

“ทนหน่อย ใกล้เคียงแล้ว” คนที่ตัวดำปลายพู่กันบนผืนผ้าใบมาร่วมเกือบชั่วโมงตอบจึงมาอยู่ในลำคอ สายตายังคงจับจ้องมาที่นางแบบจำเป็น สลับกับผืนผ้าใบตรงหน้า

แต่หารู้ไม่ว่า ‘นางแบบจำเป็น’ ไม่ทนกับเขาด้วยหรอก ร่างผอมบางแทบปลิวลุกขึ้นยืนตั้งแต่เขายังพูดไม่จบประโยคติดด้วยซ้ำ “ไม่เอาแล้ว”

“อ้าว ! เราลุกขึ้นมาตื้อๆ แบบนี้แล้วพี่จะวาดใครล่ะ”

“ก็คนมันเมื่อยนี้ ลีนั่งดมดอกไม้ในสวนจนเวียนหัวไปหมดแล้วนะคะ ไหนขอลิดูหน่อย” ว่าแล้วเจ้าตัวก็เดินกึ่งวิ่งมาหาคนวาด ในมือยังมีดอกไม้เล็กที่เป็นนางแบบจำเป็นร่วมกับหล่อนติดมือมาด้วย

แต่แล้วหญิงสาวก็ต้องร้องแหว เพราะภาพที่ปรากฏตรงหน้าแทนที่จะเป็นรูปหล่อนอย่างทีหวัง กลับกลายเป็นภาพคนก้ำก่าล้างถือช่อดอกไม้ไว้ในมือ “เฮ้! นี่พี่แกล้างนี่!”

“อะไรเรา พี่แกล้างอะไร”

คนแหวกอดดอก มองคนกวนประสาทอย่างเขาเรื่อง “อย่ามาทำไขสือคะ ภาพมันฟ้องอยู่ทนไว้”

“ภาพอะไร”

“ก็ภาพ...!” หล่อนแหวกได้เท่านั้น ก็ม่ปาก

รูปคนก้างผีมือเขาก็น่ารักดีอยู่หรอก แต่ความรู้สึกบางอย่างของหล่อนที่บอกว่าคนวาดต้องการล้อเลียนต่างหากที่ทำให้หล่อนไม่พอใจ ก็เขาชอบล้อหล่อนว่าเป็นไม้เสียบลูกชิ้นบ้างละ ยัยเด็กหัวดี้อบ้างละ แล้วยังจะมาวาดรูปคนก้างตัวเตี้ยๆ ล้อเลียนกันอีก

รอยยิ้มทะเล้นของอีกฝ่ายทำให้หล่อนนึกอะไรดี ๆ ออก ก่อนร้องเสียงสูงในลำคอรับรอยยิ้มของเธอ “ได้คะ ในเมื่อแกล้งกันแบบนี้ ก็ต้องโดน...”

หญิงสาวมองปราดไปยังสายยางรดน้ำต้นไม้ซึ่งถูกวางม้วนเก็บเป็นอย่างดีหลังพุ่มไม้ใกล้ตัว และดูเหมือนชายหนุ่มจะอ่านสายตาหล่อนออก ไม่ทันก้าวเล็กๆ จะก้าวพัน ก้าวยาวก็สาวเท้าเข้ามา ใช้ความได้เปรียบของส่วนสูงที่ต่างจากหล่อนลิบลับรวบตัวหญิงสาวไว้จากด้านหลัง “จะไปไหนฮี้เด็กดี้อ”

‘เด็กดี้อ’ ย่นจมูกใส่เขา ชายหนุ่มด้านหลังชอบเรียกหล่อนแบบนี้อยู่เรื่อย แต่ยังไงเสียหล่อนก็ยังไม่ชินอยู่ดี ก็มันไม่ใช่หล่อนสักนิด !

“ก็จะทำโทษคนกวนประสาทไง”

“จะทำโทษพี่เรื่องอะไร พี่ไม่ได้แกล้งเราเสียหน่อย”

“ยอมรับแล้วหรือคะว่าเป็นคนกวนประสาท”

เขายกคิ้วกววนๆ ไม่ปล่อยให้คนในอ้อมกอดต่อว่าซ้ำ มือข้างหนึ่งเอื้อมไปคว้ากระดานวาดภาพที่ถูกวางพักไว้บนพนักเก้าอี้ มาถือไว้ตรงหน้า

“นี่มันกระดานที่พี่วางไว้บนตักเมื่อกี้ล่ะคะ” หญิงสาวจำได้ว่าเห็นเขาคว่ามันไว้บนตักตอนที่หล่อนลุกมาดูภาพ

เขาไม่ตอบนอกจากยกคิ้วให้เป็นรอบที่สอง พลางมองไปที่กระดานขาวโพลนบนกระดาน

หล่อนเข้าใจสายตานั้นดีจึงดึงที่หนีบกระดานด้านบนออกอย่างว่องไว พลิกเปิดดูตามความต้องการของอีกฝ่าย และก็ต้องพบว่าเขาไม่ได้แก้มือหล่อนอย่างที่พูดจริงๆ

บนกระดานแผ่นนั้น มีภาพของหญิงสาวร่างบอบบางในชุดกระโปรงสั้นน่ารักๆ สีขาว หน้าตาละม้ายคล้ายคลึงกับหล่อนไม่มีผิดเพี้ยน *ก็แน่ล่ะ เขาวาดรูปหล่อน หญิงสาวในภาพก็ต้องเหมือนหล่อนสิ*

หญิงสาวในชุดน่ารักคนนั้นแม้จะกลายเป็นจุดเล็กๆ เมื่อเทียบกับต้นไม้ขนาดใหญ่ด้านหลัง แต่หล่อนก็ดูออกทุกอิริยาบถว่าหล่อนกำลังนั่งกอดเข้าอย่างอดทนอยู่ข้างเหล่าไม้พุ่มไม้ดอกกลางสวน มือข้างหนึ่งอุ้มช่อดอกเดซี่ไว้ในมืออย่างทะนุถนอม นิ้วมือข้างที่วางชี้ไปที่ดอกไม้ผ่านแก้มป้องๆ ของหล่อน ที่ป้องข้างแพบข้าง ดูยังไงก็รู้ว่าเจ้าตัวตั้งใจทำให้น้ำดูกลมกว่าปกติ

ดอกเดซี่สีแดงอมส้มที่ชูเด่นเคียงข้างแก้มป้องๆ ทำให้เจ้าตัวหัวเราะ “เหมือนลีเปียบเลยนะเนี่ย แถมยังสวยอีก”

“แน่นอนอยู่แล้ว เพราะพี่มีนางแบบสวย”

หล่อนเพียงแค่มองยิ้มๆ ให้เขา ปล่อยให้คนวาดพูดต่อว่า “ที่จริงที่วาดรูปเราเสร็จตั้งนานแล้วละ แต่พอยากมองเรานานๆ ฟีว่า...”

เสียงของเขาค่อยๆ เลือนหายไป เพราะหล่อนมัวแต่สนใจต้นไม้ที่เป็นฉากหลังภาพวาด

น่าแปลก...ที่หล่อนกลับเห็นแต่ความมัวหม่น ดูไม่ออกด้วยซ้ำว่าเป็นรูปอะไร เมื่อเทียบ

กับดอกเดซี่ในมือหล่อนแล้ว สีแดงสดของกลีบดอกไม้ที่เคยดูสวยในยามแรก กลับเด่นชัดและสร้างความน่าสะพรึงกลัวอย่างบอกไม่ถูก คล้ายกับ...เป็นสีแดงฉานของเลือดมนุษย์มากกว่าที่จะเป็นสีของดอกไม้

แต่แล้วภาพทุกอย่างกลับฉายชัดขึ้นพร้อมกับสีแดงของดอกไม้ที่ลอยเด่นขึ้นมา กลายเป็นสีของเลือดที่นองเต็มพื้นอาบร่างที่นอนบิดเบี้ยว ไม่เป็นรูปบนพื้นบ้านที่หล่อนคุ้นตา

“คุณพ่อ!” หญิงสาวกรีดร้อง สลับกับเสียงทะเลาะวิวาทของใครบางคน ที่กลายเป็นภาพเลื่อนรางอีกครั้ง

“งานๆ ะอะอะอะไรก็เอาจานมาอ้ำกับลืออยู่เรื่อย ถ้างานมันสำคัญกับพี้นัก ก็ไปอยู่กับงานเลยไป ไม่ต้องมาสนใจสิ”

“ปณาลี!” ชื่อของหล่อนถูกเรียกด้วยเสียงทุ้มที่ค่อยๆ แต่ น้ำเสียงนั้นแข็งกร้าวกว่าทุกครั้ง

แขนของหล่อนถูกเขารั้งไว้ “เราจะโกรธจะเกลียดพี ฟีไม่ว่า แต่อย่าได้พีไปได้ม๊ยะ ตอนนี้อย่างยังไม่ปลดภัย ฟีไม่ยากทั้งเรา”

“พอสักที ลีไม่อยากฟังเรื่องเพื่อเจ้าของพี่อีกแล้ว การตายของคุณพ่อ ลีเป็นแค่อุบัติเหตุ เข้าใจมั๊ยคะว่าอุบัติเหตุ ไม่ใช่การฆาตกรรมอย่างที่พี่เข้าใจ”

ภาพทุกอย่างผ่านไปเร็วราวจรวดที่วิ่งวนท่ามกลางความมืดมิดที่ปกคลุมไปด้วยกลุ่มหมอกหนา ไม่มีแสงสว่างส่องทาง ไม่มีทางออกใด ไม่มีภาพใดเด่นชัดเท่าเลือดสีแดงฉานเมื่อครู่...ภาพสุดท้ายที่ปณาลีเห็นคือ มีรถของใครบางคนวิ่งผ่านตัดหน้า และรถของหล่อนพุ่งเข้าชนต้นไม้ข้างทาง !

๖

“ลี”

เสียงเรียกที่ดังทะลุโสตประสาทเข้ามา ไม่ต่างจากแรงกระชากดึง
ปณาลีกลับสู่โลกแห่งความจริง

หล่อนพยายามยกเปลือกตาที่หนักอึ้ง ใช้สายตาเพ่งมองความ
เปลี่ยนแปลงรอบกาย แสงไฟบนเพดานห้องทำให้ต้องกะพริบตาถี่ ปรับเลนส์
สายตามองไปรอบห้องเพื่อให้แน่ใจว่าภาพนกแก้วเหล่านั้นจะไม่หวนกลับมาอีก
ครั้ง คราวเดียวกับที่มีแรงมือของใครบางคนช่วยพยุงร่างหล่อนให้ตั้งตรงกับ
พนักเก้าอี้

“ไม่เป็นไรใช่ไหม” ชนะชลนั่นเองที่เป็นคนช่วยพยุงหล่อนเมื่อครู่

ปณาลีส่ายหน้าช้า เอามือลูบหน้าตัวเองแรงหวังจะปิดภาพน่าสะพรึงกลัวเหล่านั้นออกไป และก็ต้องสัมผัสได้ถึงเหงื่อที่ซึมอยู่ตามหน้าผากและโหลมของตัวเอง “ลี้แค่ฝันร้ายนะค่ะ”

“ฝันร้ายอีกแล้วหรือ”

“ค่ะ มีแต่ภาพของผู้ชายคนนั้น และก็ภาพ...ภาพของเพื่อนอนจมกองเลือดอยู่ในห้องนอน ภาพของลี้...ขับรถพุ่งชนต้นไม้” หล่อนจับมือชายหนุ่มแน่น เพราะตอนนี้มีเพียงเขาเท่านั้นที่จะเป็นที่พึ่งให้หล่อนได้ “ทุกภาพมีแต่เลือดเต็มไปหมดเลยค่ะพี่ซล ลี้...ลี้...”

“ใจเย็นๆ เรา ไม่ต้องเล่าให้พี่ฟังแล้วนะ” ชนะชลปลอบด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ก่อนโอบร่างเล็กนั้นแนบกาย...หวังให้อุ่นของเขาสร้างความอบอุ่นให้แก่หญิงสาว

ปณาลีรู้ว่าเขาจะเบื่อเรื่องความฝันซ้ำซากของหล่อนเต็มทนจึงยอมหยุดทุกอย่างไว้เท่านั้น พอตั้งสติได้ถึงเห็นว่าตัวเองนั่งอยู่หน้าโต๊ะทำงาน มีเอกสารกองอยู่เต็มโต๊ะ สงสัยหล่อนคงผล็อยหลับไปตอนทำงาน

“ไม่ต้อง” ชนะชลหันไปบอกสาวใช้ด้านหลังที่เพิ่งเดินเข้ามาในห้อง ในมือมีถาดใส่ยาพร้อมแก้วน้ำเข้ามาในห้องเสร็จสรรพ

“...แต่ลี้” ปณาลีกุมหน้าผากทั้งฝ่ามือ ก่อนเสยปอยผมที่ลงมาปรกหน้าผากออกอย่างลวกๆ “ให้ลี้ทานยาเถอะค่ะ”

“คนของเราเพิ่งบอกกับพี่ว่าเราเพิ่งทานยาแก้ปวดหัวไปเมื่อสองชั่วโมงที่แล้ว ทานติดกันบ่อยๆ มันจะไม่ดีต่อร่างกาย”

เมื่อเห็นหล่อนทำท่าจะอำปากค้าน เขาจึงส่ายหน้าปฏิเสธ “เลิกศึกษา
งานพวกนี้ได้แล้ว และขึ้นไปนอนพักบนเตียงให้สบายๆ เราไม่ได้นอนติดกันมา
หลายคืนแล้วนะ”

“แต่ดีไม่อยากจะหลับค่ะพี่ซล ทุกครั้งที่หลับ ความฝันพวกนั้นก็
ตามมาหลอกหลอนดี”

“แต่คนเราต้องพักผ่อน ฝันทำงานอยู่แบบนี้ อีกเดี๋ยวเราก็ต้องผล็อย
หลับอยู่ดี”

“แต่ดี...”

“อย่าดีอะไรเอาอย่างนี้ ถ้ากลัวว่าจะฝันร้ายอีกพี่จะเป็นคนเฝ้าเรา
เอง แต่พี่ขออย่างเดียว...” ชนะชลเซยคางหญิงสาวขึ้น พยายามสบตาหล่อน
ตรงๆ “เราต้องนอนนะ หรือถ้าไม่ไหวพี่ จะให้คนของเราขึ้นไปคุมพฤติกรรมพี่
ก็ได้”

ปณาลีผลุบตาลงต่ำ ไม่ยอมสบตาเขาตอบ นอกจากยิ้มให้ที่มุมปาก
“ไม่ต้องถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ ลีนอนคนเดียวได้”

ปณาลียอมลุกขึ้นตามเขาออกจากห้องไป เดินผ่านห้องโถงได้ไม่นานก็
นึกขึ้นได้ว่าเขาคงไม่ได้ตั้งใจแค่เพียงมาหาหล่อน

“พี่ซลมาหาคุณลินเหวอคะ” ปณาลีหมายถึง กุศลลิน พี่สาวของชนะชล
และมีศักดิ์เป็นแม่เลี้ยงของหล่อน

ชนะชลครางรับในลำคอ “พี่ตั้งใจมาหาทั้งเรา ทั้งพี่ลินนั่นแหละ”

“แล้วคุณลินหายไปไหนเสียล่ะคะ ไม่ได้อยู่คุยกับพี่ซลเหวอ”

“พี่คุยกับพี่ลินเสร็จจนานแล้ว เห็นว่าต้องแต่งตัวเตรียมไปงานเลี้ยงเย็นนี้ที่บ้านเพื่อน พี่ก็เลยนั่งรอเราอยู่ในห้องโถง ตั้งใจว่าถ้าเราทำงานเสร็จเมื่อไหร่แล้วจะพาไปเที่ยวเสียหน่อย แต่พอเห็นเราเป็นแบบนี้ พี่ว่าเรื่องเที่ยวคงต้องผลัดไปก่อน”

ประโยคท้ายช่วยเรียกเสียงหัวเราะจากหญิงสาวได้หน่อย ขณะลเป็นชายหนุ่มที่ทั้งสุภาพอ่อนโยนและห่วงใยหล่อนมาเสมอ

เสียงตายที่หลังจากหล่อนประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ ความรักที่ขณะลมอบให้กลับไม่หลงเหลืออยู่ในความทรงจำของปณาลีเลย มีก็แต่ความทรงจำเก่าเก็บตอขวัญเด็ก รวมทั้งเรื่องราวชีวิตระหว่างชลาคม บัณฑิตา ซึ่งเป็นบิดามารดาของหล่อน และกุศลินกับขณะลในฐานะผู้อยู่อาศัยของบ้านธรรมนิตย

เสียงหัวเราะดังอยู่แค่เดียวเดียวก็เงียบไป เพราะแค่เพียงก้าวขึ้นบันไดไม่กี่ก้าว คนที่ถูกเอ่ยถึงเมื่อไม่กี่นาทีที่แล้วก็ย่างก้าวลงมา สวนทางกับทั้งสอง

“อ้าว! ทำงานเสร็จแล้วหรือคะคุณลี” กุศลินมักจะเรียกปณาลีโดยใช้คำว่า ‘คุณ’ นำหน้าเสมอ หล่อนต้องการให้เกียรติลูกสาวเพียงคนเดียวของตระกูลธรรมนิตย

“ทำงานอะไรละพี่ลิน หลับคากองเอกสารเสียมากกว่า ผมกำลังจะพาไปนอน” คนตอบกลับเป็นขณะล ปณาลีเลยได้แต่ยิ้มแหย

ถึงหล่อนกับกุศลินจะห่างกันไม่ถึงห้าปี แต่ด้วยสถานะที่ต่างกันทำให้ปณาลีเกรงอยู่บ้าง รู้ตัวดีว่าต้องถูกหญิงสาวตรงหน้าดุอีกตามเคย

กุศลินได้แต่ถอนใจ ชินแล้วกับความดีอีร์นของลูกสาว “คืนนี้พี่คงกลับตึก ถ้าชลไม่มีธุระอะไร พี่ฝากน้องด้วยแล้วกัน บ้านถึงจะใหญ่โตแต่ห้องเป็นผู้หญิง อยู่บ้านตัวคนเดียวยังไงก็ไม่ปลอดภัย หรือชลจะนอนห้องเดิมของชลก็ได้ พี่ให้คนทำความสะอาดไว้ให้แล้ว”

“ครับพี่ลิน ผมตั้งใจไว้แล้วว่าจะอยู่เป็นเพื่อนลิเขาจนกว่าพี่จะกลับ”

กุศลินยิ้มรับน้องชาย ไม่ลืมมองผ่านไปยังหญิงสาวข้างๆ และก็ต้องเห็นแววตาใสของปณาลียิ้มขอบคุณมากจริงๆ

คล้อยหลังกุศลินไป ปณาลีกับชนะชลก็เดินมาถึงหน้าห้องนอนฝั่งซ้ายสุดของบ้าน

ชนะชลเป็นคนเปิดประตู ก้าวแรกที่สัมผัสพื้นไม้ขัดเงาภายในห้องนอน หล่นกลับรู้สึกว่ามันเย็นเฉียบพิกล อาจเป็นเพราะหล่อนไม่ได้เข้ามานอนในห้องนี้เลยตั้งแต่ฝันร้ายกรำกรายเข้ามาในชีวิตก็เป็นได้ ส่วนใหญ่ไม่หลับที่ห้องทำงานอย่างวันนี้ ก็จะมีนั่งดื่มกาแฟแก้งวงหน้าคอมพิวเตอร์ที่บริษัทมากกว่า

“เราไปอาบน้ำก่อน เดียวพี่นั่งรออยู่หน้าเตียงนี้แล้วกัน” ชนะชลชี้ไปที่โซฟายาวหน้าเตียงนอนของหญิงสาว

ปณาลียิ้มรับ ก่อนรับผ้าขนหนูที่เขาเพิ่งส่งให้ก่อนที่เขาจะแยกตัวไปนั่งบนโซฟา เสียงแกรกของลูกบิดประตูบอกให้รู้ว่าประตูล็อกตามความต้องการของคนใช้เรียบร้อย ปณาลีแขวนผ้าขนหนูไว้บนราวยึดฝาผนังห้องน้ำ เปิดวาล์วน้ำ ตั้งใจว่าจะนอนแช่น้ำในอ่างเล่นคล้ายเครียด ก่อนอาศัยกระจกบานยาวเหนืออ่างล้างหน้าพินิจมองใบหน้าของตัวเอง

ดวงหน้าเรียวได้รูปที่เคยผุดผ่อง บัดนี้ซีดเซียวและเต็มไปด้วยความอิดโรยฉายชัดบนใบหน้า ขอบตาที่ถูกแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางค์ค้ำคั้นนั้นคล้ำดำไม่ต่างจากหมีแพนด้า แก้มทั้งสองข้างตอปลงอย่างเห็นได้ชัดและมันทำให้ปณาลีนึกถึงภาพคนก้างในฝัน *ตอนนี้หล่อนก็เหมือนคนก้างจริงๆ นั่นแหละ*

ปณาลีผ่นลมหายใจรดกระຈก ไออุ่นทำให้กระຈกที่เย็นด้วยไอน้ำที่ระเหยจากอ่างอาบน้ำเป็นผ้า หล่อนใช้มือปาดผ้าออก ในระยะประชิดทำให้หล่อนเห็นร่างสูงใหญ่ของใครบางคนซ้อนทับอยู่ในเงาตาของหล่อนผ่านบานกระຈกตรงหน้า

ใครบางคน...คือผู้ชายที่หล่อนเห็นเป็นภาพเลื่อนรางในฝัน ได้ยินเพียงเสียงที่ชัดเจนเหมือนจริง จนบางครั้งหล่อนอดนึกไม่ได้ว่าผู้ชายในฝันนั้นอาจจะเป็นชนะชล

แต่ทุกครั้งที่ใบหน้าเหลี่ยมคมเข้มของชายร่างสันทัดอย่างชายไทยซ้อนทับกับใบหน้าและรูปร่างกลางๆ ของชายในฝัน ความรู้สึกที่มีกลับต่างออกไป ไม่ใช่ความรักและความทะนุถนอมอย่างที่ชายในฝันมอบให้ แต่มันกลับกลายเป็นความรู้สึกบางอย่างที่หล่อนก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าคืออะไร รู้แต่เพียงว่า...ไม่ใช่...

เสียงเคาะประตูปลุกปณาลีตื่นขึ้นในเช้าวันรุ่ง สิ่งแรกที่หล่อนทำคือเหลือบมองไปที่โซฟาหน้าเตียงแต่สิ่งที่พบคือความว่างเปล่า

สงสัยชนะชลคงกลับไปแล้ว

เมื่อคืนกว่าห่าล่อนจะข่มตาหลับได้ ชนะชดต้องทั้งกล่อม ทั้งดูห่าล่อนอย่างผู้ใหญ่คึกคักคือ ก็ภาพสุดท้ายในความฝันยังติดตา จะมีใครรับประกันได้ล่ะว่าเมื่อห่าล่อนหลับตาลงแล้วจะไม่พบกับฝันร้ายนั้นอีก

สุดท้ายชนะชดจึงเลือกเอนกายบนโซฟา นอนกึ่งก่ายหน้าผาก เอียงคอมองมาทางหญิงสาวบนเตียง ถ้าห่าล่อนไม่หลับเขาก็คงไม่หลับเหมือนกัน ปณาลีเลยต้องแสร้งทำเป็นหลับ หลับได้จริงก็เมื่อเห็นคนเฝ้าผล็อยหลับไปแล้วนั้นแหละ

“วันนี้คุณลี้จะเข้าบริษัทมั้ยะ ดิฉันจะได้ส่งเด็กให้เตรียมอาหารเช้าไว้ให้คุณพร้อมคุณลินเลย” หญิงมีอายุหัวหน้าแม่บ้านส่งเสียงผ่านบานประตูเข้ามา

ปณาลีลุกขึ้นจากเตียง พลางเกล้าผมเป็นมวยลวกๆ ด้วยหนังยาตี “คุณลินตื่นแล้วเหรอคะป้าบัว”

“คะ คุณลินรอทานข้าวพร้อมคุณอยู่ที่ห้องอาหาร เธอบอกว่าทานเสร็จแล้วจะได้ไปทำงานพร้อมกัน”

“งั้นป้าบัวช่วยไปบอกคุณลินทีนะคะว่าไม่ต้องรอ วันนี้พี่ชดจะมารับดีไปทำงานเองคะ เราตกลงกันไว้แล้วเมื่อคืน”

ปณาลีหายเข้าไปในห้องน้ำไม่นานก็ออกมาพร้อมชุดทำงานด้วยเสื้อผ้าลินีแขนกุดสีดำ สวบทับด้วยเสื้อกั๊กแขนยาวถึงข้อมือ กับกระโปรงสั้นเหนือเข้าทรงสุภาพ

หลายวันมาแล้วที่ห่าล่อนไม่ได้รู้สึกสดชื่นอย่างวันนี้ ปณาลียิ้มให้กำลังใจตัวเองหน้ากระจก ก่อนสำรวจความเรียบร้อยบนเรือนร่าง ฟินิจมอง

ใบหน้าเรียวที่ถูกบรรจงแต่งด้วยเครื่องสำอางอย่างบางให้แน่ใจว่าไม่เห็นรอยคล้ำปรากฏใต้ขอบตา ผมที่ถูกเกล้าขึ้นเป็นมวยเมื่อครู่บัดนี้ถูกปล่อยตรง ยาวสลวยถึงกลางหลัง

ปณาลีคิดว่าประเป่าสะพานบนโต๊ะเครื่องแป้งชั้นคล้องแขน สำนวญความเรียบร้อยภายในห้องด้วยความเคยชินเป็นครั้งสุดท้าย

มือปิดประตูห้องของตัวเอง หากสายตากลับจับจ้องไปที่บานประตูฝั่งตรงข้าม หลายวันมานี้หล่อนแทบไม่ได้ขึ้นมาเหยียบบนชั้นสองของบ้านเลย ห้องปิดตายตรงหน้าก็คงนานพอแล้ว

หลังจากชลาคมเสีย ห้องนอนของบิดาก็ถูกปิดตายตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ประตูห้องปิดตายถูกเปิดออกคราวเดียวกับที่ปณาลีกวาดตามองผ่านบานประตูเข้าไปในห้อง ทุกย่างก้าวที่หญิงสาวเดินอยู่บนพื้นไม้ขัดมันข้างเบาะแสนบานัก อาจเป็นเพราะหล่อนไม่ต้องการให้ทุกสิ่งภายในห้องเปลี่ยนแปลงจากที่เป็นอยู่

‘เข้ามาสิลูก’ เสียงทุ้มที่แสนอบอุ่นทุกครายามได้ยิน เรียกหญิงสาววัยรุ่นต้นๆ มานั่งบนเตียงข้างกายผู้เป็นบิดา

‘ที่แท้คุณพ่อก็หลบมาเขียนไดอารี่ในห้องนอนนี่เอง ตรวจการบ้านลูกศิษย์เสร็จแล้วเหวอคะ’

ชายวัยกลางคนโยกศีรษะลูกสาวไปมาอย่างเอ็นดู ปิดสมุดบันทึกสี่เทาดำเล่มเล็กวางไว้บนตัก ‘แม่ให้มาตามพ่ออีกแล้วสิเรา’

‘คะ คุณแม่บอกว่ามีแขกที่อยากแนะนำให้คุณพ่อรู้จัก ตอนนี้อยู่ที่ห้องโถงคะ’

ชลลาคมเอียงคอมองลูกสาวเล็กน้อย คิ้วตกหนาขมวดเข้าหากัน 'ใครกันนะลูก'

'อืม...เห็นว่าเธอเป็นพนักงานบริษัทคนใหม่ของแม่ค่ะ ชื่อ...ชื่อกุศลิน เธอกับน้องชายจะมาอาศัยที่บ้านเราสักพักนะคะ'

ชื่อของหญิงสาวทำให้ชายมีอายุครางรับในลำคอ และนั่นคงหมายความว่าเขารู้จักดีทีเดียวล่ะ

ชลลาคมลุกขึ้นจากเตียง ยื่นมือมาให้ลูกสาวเกาะกุม ก่อนเดินเคียงข้างกันออกจากห้องไป

ปณาลีมองตามภาพในความทรงจำราวกับทุกฉากทุกตอนเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่กี่นาที่นี้เอง มันเป็นความทรงจำครั้งสุดท้ายที่หล่อนจำได้ขึ้นใจและชัดเจน ไม่เลือนรางเหมือนภาพในฝันที่ตามมาหลอกหลอนหล่อนทุกชั่วคืน

กุศลินเคยเล่าให้ปณาลีฟังว่าชลลาคมเป็นอาจารย์อยู่ที่มหาวิทยาลัยได้พักหนึ่ง ก่อนผันตัวเองมาเป็นนักธุรกิจเต็มตัวสืบทอดกิจการห้างสรรพสินค้าของครอบครัว

แต่หลังจากที่บังเกิด...มารดาของปณาลีเสียชีวิต ชลลาคมก็เอาแต่จมปลักอยู่กับความหลัง ประกอบกับธุรกิจห้างสรรพสินค้าของท่านที่กำลังไปได้ดีก็ตกต่ำลง

'ดิฉันไม่ได้ตั้งใจมาแทนที่คุณแม่ของคุณเลยนะคะ...ไม่เลย'

กุศลินยอมรับว่า ชลลาคมไม่เคยเห็นหล่อนสำคัญเทียบเท่าบังเกิดตาอย่างมาก หล่อนก็เป็นได้แค่ผู้หญิงที่ชลลาคมคิดว่าจะสามารถช่วยดูแลลูกสาวเพียงคนเดียวของท่านแทนบังเกิดตาได้ก็เท่านั้น

เสียงปี่ดังขึ้นในช่วงกลางดึก ทุกคนในบ้านต่างแตกตื่นกับเสียงที่ได้ยิน

ปณาลีเป็นคนแรกที่เห็นร่างที่ไร้วิญญาณของบิดา นอนจมกองเลือดอยู่ในห้องนอน มือข้างหนึ่งของท่านยังคงกำปี่ไว้แน่น ปณาลีจำภาพเหตุการณ์ทุกอย่างได้ติดตามเพราะร่างที่บิดเบี้ยวของบิดากับเลือดสีแดงฉานนั้นเด่นชัดกว่าภาพใดในฝัน

ยิ่งคิด หล่อนก็ยิ่งเจ็บใจตัวเองที่ไม่อาจช่วยบิดาได้อย่างใจต้องการ ก็หล่อนจะช่วยกอบกู้ห้างสรรพสินค้าให้กลับมามั่นคงเหมือนเดิมได้อย่างไร ในเมื่อตอนนี้หล่อนยังต้องคอยเรียนรู้งานจากกุศลินอย่างเด็กเพิ่งฝึกเขียนอ่านอยู่แบบนี้!

“คุณลีคะ”

เสียงเรียกนั้นทำให้ปณาลีลบภาพความทรงจำเหล่านั้นออกไปจากหัวสมองพลัน หัวหน้าแม่บ้านนั่นเองที่เป็นเจ้าของเสียงเรียกเมื่อครู่ กำลังยืนรอหล่อนอยู่หน้าห้องนอนของชลาคม

“คุณ...”

“ฉันรู้แล้วจะป้าบัว” ปณาลีเอ่ยชัดขึ้นก่อน เสียงรางเลือนจากประตูรั้วอัตโนมัติด้านนอกบ่งบอกได้ดีว่าชายหนุ่มที่หล่อนนัดไว้คงมาถึงแล้ว

นายสาวพาตัวเองออกมาจากห้องนอนของชลาคม ยังไม่ทันก้าวพ้นบันไดชั้นสุดท้ายชายในชุดสูทที่เดินตามหลังกุศลินและสาวใช้เข้ามาในบ้านทำให้ปณาลีชะงัก

ชายมีอายุยกมือไหว้หล่อนอย่างสุภาพ ใบหน้าเหยย่นตามกาลเวลา เบือนยิ้มมาแต่ไกล “หายดีรึยังครับคุณปณาลี”

คนถูกเรียกชื่อรับไหว้เขาแทบไม่ทัน ยิ้มให้เขาเช่นกันแต่รอยยิ้มนั้นคงแห้งไปเสียหน่อยเพราะเป็นเพียงรอยยิ้มที่ยิ้มตอบตามมารยาทเท่านั้น

ดวงตาเขียวหริ่เล็ก พยายามเพ่งมองชายมีอายุผู้นั้นคล้ายกับต้องการค้นหาอะไรบางอย่าง และดูเหมือนกุศลินจะอ่านสีหน้าของลูกสาวออกจึงช่วยแนะนำ เตือนความจำคนป่วย “นี่คุณธีรศานต์ นายประจำตระกูลของคุณดีใจคะ”

“อ้อ” ชื่อของนายทำให้ปณาลีถึงบางอ้อ จำได้ว่าธีรศานต์เคยมาเยี่ยมหล่อนแล้วครั้งหนึ่งตอนที่หล่อนเพิ่งออกจากโรงพยาบาลมาพักฟื้นที่บ้านได้สองวัน

รอยยิ้มปรากฏบนดวงหน้าสวยทันที แล้วก็ต้องยิ้มแหยในเวลาเดียวกัน “ดีขอโทษนะคะคุณศานต์ ความทรงจำของดิฉัน...”

“ไม่เป็นไร ลุงเข้าใจ” ธีรศานต์ยิ้ม “อย่างน้อยท่าทางของคุณเมื่อครู่ก็ถือว่าตอบคำถามลุงแล้วละ”

กุศลินพาทนายประจำตระกูลเข้าไปนั่งคุยกับปณาลีในห้องทำงานของชลาคม ส่วนตัวหล่อนเองขอตัวออกมาโดยอ้างว่าต้องไปบริษัทก่อน ภายในห้องจึงเหลือเพียงปณาลีและธีรศานต์อย่างที่ควรจะเป็น

“คุณศานต์คงไม่ได้แค่มาเยี่ยมดิฉันหรอกมังคะ”

น้ำเสียงหยอกล้อของหญิงสาวทำให้ธีรศานต์หัวเราะ “นิสัยชอบรู้ทันคนแก่ไม่เปลี่ยนเลยนะคุณดี”

ปณาลีเพียงยิ้มๆ ก่อนผายมือเชื้อเชิญทนายนั่งบนเบาะนุ่มตัวเดียวของห้อง ส่วนหล่อนนั่งบนเก้าอี้เดี่ยวเสริมด้วยเบาะนุ่มข้างๆ

ภายในห้องเงียบลง เมื่อธีรศานต์หยิบกระเป๋าใส่เอกสารของเขา ขึ้นวางบนตัก ปณาลีมองดูเขาอ่านเอกสารแต่ละฉบับก่อนส่งให้หล่อนอ่านเช่นกัน

“นี่คือพินัยกรรมที่คุณชลาคมทำไว้ก่อนท่านเสียชีวิต ลุงมาทวนให้คุณทราบอีกครั้งเผื่อคุณต้องการ”

“ขอบคุณนะคะคุณศานต์ที่รู้ใจดี”

“ไม่เป็นไร มันเป็นหน้าที่ของลุงอยู่แล้ว”

ปณาลีใช้เวลาอยู่ครู่ กวาดตาอ่านตัวหนังสือบนแผ่นกระดาษ พลังฟังธีรศานต์อธิบายไปด้วย

“อย่างที่คุณลิตทราบหลังจากที่คุณบัณฑิตาเสียชีวิต คุณชลาคมก็มีเพียงคุณที่เป็นทายาทคนเดียวของท่าน มรดกและทรัพย์สินส่วนมากท่านยกให้คุณหมด อาจมีทรัพย์สินบางส่วนที่คุณกุศลินกับคุณชนะชวลได้ไป แต่ก็เพียงส่วนน้อยเท่านั้น”

ปณาลีวางเอกสารทั้งหมดไว้บนโต๊ะ และเลิกฟังเขาแทน

“ห้างสรรพสินค้าของคุณชลาคมอยู่ในความดูแลของคุณแล้ว ลุงเข้าใจว่าคุณอุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อสามเดือนก่อนคงทำให้คุณไม่พร้อมที่จะรับมือกับความกดดันพวกนี้ แต่ลุงเชื่อว่าคุณกุศลินคงช่วยคุณได้ดี”

“ค่ะ คุณลินช่วยได้ดีมากทีเดียว”

ธีรศานต์วางเอกสารฉบับที่เหลือทับลงบนกองเอกสารตรงหน้าหล่อน ปรณาลีอ่านข้อความตัวหนาในเอกสารนั้นและก็ต้องนิ่งหน้า “ของดีหรือคะ”

“ครับ นี่คือโฉนดที่ดิน บ้านพักตากอากาศที่พัทยาของคุณชลาคม”

“แต่บ้านพักตากอากาศทุกหลัง คุณพ่อยกให้คุณลินกับคุณชลไม่ใช่หรือคะ”

“ยกเว้นบ้านหลังนี้ครับ ท่านเห็นว่าคุณรักบ้านหลังนี้มากที่สุด ท่านจึงไม่อยากยกให้ใครอย่างบ้านพักตากอากาศหลังอื่นๆ”

ปรณาลีถือโฉนดที่ดินตรงหน้าไว้ในมือ หวังว่าตัวอักษรทุกตัวบนแผ่นกระดาษจะช่วยให้หล่อนจดจำอะไรได้บ้าง แต่แล้วน้ำตาจากไหนไม่รู้เอ่อ ล้นท่วมขอบตา ตัดสินใจวางมันลงดังเดิมให้เหมือนกับไม่เคยรับรู้เหมือนเดิมดี ที่สุด

“คุณพ่อคงไม่รู้ว่าสีจะจำอะไรไม่ได้”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิคุณลี อย่างน้อยคุณก็ยังจำท่านได้”

ธีรศานต์บีบไหล่เล็กไว้มัน ด้วยความที่เขาเห็นปรณาลีตั้งแต่หล่อนยัง อายุไม่พ้นขวบด้วยซ้ำ ไม่ใช่หลาน ก็เหมือนใช่ คำปลอบใจจึงเป็นเพียงสิ่งเดียวที่เขาสามารถช่วยให้หลานสาวตรงหน้าคลายทุกข์ได้ในยามนี้

“คุณต้องเข้มแข็งให้มากกว่านี้คุณลี ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ยังไงคุณยังมีคุณกุศลิน คุณชนะชล และก็ทนายแก่ๆ อย่างลุงนะ”

คำว่าลุงแก่ๆ ของเขาเรียกรอยยิ้มจากปรณาลีได้หน้อยพลางปาดน้ำตา ออกจากแก้ม

ในสายตาของปณาลี ทนายแก่ๆ อย่างเขาไม่ได้ดูแก่สักนิด นอกจาก รอยเหี่ยวย่นที่ปรากฏให้เห็นบ้างนิดหน่อยบนใบหน้ารูปยาวนั้น แม้ว่าธีรศานต์ จะอายุรุ่นราวคราวเดียวกับชลาคมก็ตาม

๒

รถขับเคลื่อนสี่ล้อจอดลงหน้าปากประตูทางเข้าอาคารสูงราวสามสิบชั้น ปณาลืมองเข้าไปในตัวอาคารส่วนที่เป็นบริษัทของห้างสรรพสินค้า มีแต่กระจกบานใสรายล้อมไปทั่วอาคาร แล้วก็ต้องผ่อนลมหายใจออกมาเบาๆ ก่อนถอดเข็มขัดนิรภัยออกจากตัว

หล่อนไม่ได้สังเกตหรือว่ามีแวตาท่วงใยของชายหนุ่มข้างกายลอบมองมาตลอดทางที่พามาส่ง

“เป็นอะไรวีเปล่าเรา หรือว่าเมื่อคืนฝันร้ายอีก”

“เปล่าคะ ลีแค่ปวดหัวนิดหน่อย พี่ชิลไม่ต้องเป็นห่วงลีหรอกนะคะ”

คำตอบของแฟนสาวดูเหมือนจะไม่ทำให้ชิลหวั่นไหวเป็นห่วงได้เลย เขากุมมือเล็กๆ ของหล่อนไว้อย่างกบแก้วหล่อนจะหนีหายไปเสียเดี๋ยวนั้น “ช่วงนี้เราปวดหัวบ่อยมากเลยรู้ตัววีเปล่า ต้องดูแลตัวเองให้มากกว่านี้นะ พี่คงทนไม่ได้ถ้าเห็นเราเป็นอะไรไปอีก”

“โอ้พี่ซลคะ” ริมฝีปากสีบางยิ้มกว้างให้เขา เกาะกุมมือเขาตอบ “ดีไม่ได้เป็นอะไรจริงๆ ค่ะ หรือถ้าพี่ซลเป็นห่วง กลัวลิลจะเป็นอะไรไปอีก เดี่ยวลิลจะโทร.รายงานตัวกับพี่ซลทุกหลังมื้ออาหารเลยเป็นไงคะ ทั้งเช้า กลางวัน เย็น พี่ซลจะได้มั่นใจว่าลิลไม่เป็นอะไร เอ...แต่ลิลว่าน่าจะแถมตอนค่ำและกึ่งก่อนนอนด้วย และก็ตอน...”

“ตกลงๆ” ชนะซลรีบกมือยอมแพ้ “พอพี่เป็นห่วงที่ไร เราต้องทำเป็นเล่นอยู่เรื่อย ถ้าเราทำได้ พี่ก็ยินดีจะรอรับโทรศัพท์เราทุกสามมือเลย เอ้า!”

“อ้าว ทำไมไม่ห้ามกันบ้างเลยล่ะพี่ซล แบบนี้ลิลก็แยะสิ”

“ก็เราบอกเองไม่ใช่หรือ”

เมื่อโดนเจ้าหล่อนย่นจมูกใส่เข้าให้ เขาจึงบีบจมูกย่นนั้นแก้มดังตบ “พี่ลิลให้เหลือหลังสามมื้ออาหารแล้วนะ แต่เราห้ามผิดคำพูดล่ะ”

สาวร่างสูงโปร่งก้าวลงจากรถ เปลี่ยนเป็นยืนโบกมือให้คนขับนอกระจก “ขอบคุณนะคะพี่ซล และก็ขับรุดดีๆ ด้วยนะคะ”

“ครับผม” ชายหนุ่มตะเบ๊ะรับ จากสบมองดวงหน้าสวยก็เปลี่ยนเป็นมองถนนเบื้องหน้าก่อนเลี้ยวรถออกจากตึกลานจอดรถไป

รถจนรรถของชนะซลหายลับไปปณาลีถึงค้อยละสายตา หันกลับมามองบริษัทของตัวเองอีกครั้ง แต่หล่อนต้องถอยผละออกมาแทบไม่ทันเมื่อเห็นเงาดำของใครบางคนสะท้อนบนกระจก พาดผ่านไปนพิริบตา

ปณาลีหันหลังขวับ แต่แล้วก็ต้องถอนใจดังพรีด เมื่อสิ่งที่พบด้านหลังคือ ความว่างเปล่า ไร้ซึ่งรถและผู้คน ไม่มีสิ่งใดที่จะบ่งบอกได้เลยว่าเป็นเจ้าของเงาดำเมื่อครู่

“สงสัยคงตามผิด” ปณาลีบอกตัวเอง คราเดียวกับที่ประตูบริษัทเลื่อนเปิดรับอัตโนมัติเชื้อเชิญให้หญิงสาวเข้าสู่ภายในอาคาร

ไม่รู้ว่เพราะอะไรปณาลีถึงรู้สึกเหมือนตัวเองถูกจับตามองอยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่แค่เมื่อเช้า...ได้อาคารจอดรถ แต่ก่อนขึ้นรถขณะชลมายังบริษัทวันนี้ ตอนเข้าก่อนออกจากบ้านทุกวัน หรือกระทั่งตอนเย็นหลังเลิกงาน หล่อนก็ยังรู้สึกได้ถึงสายตาของใครบางคนจ้องมองหล่อนอยู่ไม่ห่าง

คงไม่ใช่เพราะเรื่องความฝันเพียงเรื่องเดียวที่ทำให้ปณาลีมีสีหน้าไม่สู้ดีในเช้าวันนี้...ความรู้สึกแปลกๆ เหล่านี้เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ยังค้างคาใจหล่อนไม่แพ้กัน และนับวันความรู้สึกแปลกประหลาดเหล่านี้ยิ่งจะรุนแรงมากขึ้นทุกที

ทันทีที่ถึงชั้นผู้บริหาร ปณาลีขอยเท้าออกมาจากลิฟท์ ก่อนหยุดยืนอยู่หน้าห้องทำงานของกุศลินมองเวลาบนหน้าปัดนาฬิกาข้อมือตัวเอง กุศลินนัดสอนงานหล่อนไว้ ได้แต่หวังว่าคนในห้องจะไม่กล่าวโทษที่สายไปพร้อมครึ่งชั่วโมง

แต่ยังไม่ทันผลึกประตูเข้าไป คนในห้องก็กลับเปิดสวิตช์ไฟออกมาทำให้ปณาลีสะดุ้งจนตัวโยน เช่นเดียวกับอีกฝ่ายที่ถอยผลไปเหมือนกัน

“โธ่หนูดี”

“คุณลุงสรร” ที่แท้ก็เสกสรร หนึ่งในผู้บริหารบริษัทของชลาคม

ปณาลียกมือไหว้ทำความเคารพชายมีอายุตรงหน้า แต่น้ำเสียงที่เอื่อยถามมีความกังวลผ่านไปถึงเจ้าของห้องด้านใน “คุณลุงมาคุยธุระกับคุณลินหรือคะ”

“เรามากี่ดีแล้ว ลุงกำลังอยากคุยกับเราอยู่พอดี”

ปณาลีสัมผัสได้ถึงความเครียดภายใต้เท้าเสียนั้น เขาดูจะหัวเสียไม่น้อยเมื่อมีเสียงของกุศลินแทรกเข้ามา “คุณปณาลีเข้ามาข้างในได้เลยค่ะ เลยเวลานัดมานานมากแล้ว”

“แล้วลุงจะมาคุยกับเราใหม่วันหลัง” เขากะชิบพอให้เขาและหล่อนได้ยินกันแค่สองคน คนสุดท้ายที่เสกสรรมองไปคือหญิงสาวในห้อง ก่อนเบี่ยงตัวหลบออกไปเร็วราวพายุ

ปณาลีพยายามปิดประตูให้เบาที่สุด อาจเป็นเพราะหล่อนพยายามถ่วงเวลาที่จะต้องเผชิญหน้ากับคนหลังโต๊ะทำงาน

“เชิญนั่งค่ะคุณลี”

แม้ภายในห้องจะเงียบแสนเงียบ แต่น่าแปลกที่ปณาลีกลับรู้สึกอึดอัดพิกล เหมือนกับมีแต่ความหม่นหมองรายล้อมอยู่รอบกาย

ท่าทางของเสกสรรที่เดือดพล่านออกจากห้องไปไม่ใช่แค่ครั้งนี้ครั้งเดียวที่หล่อนเคยเห็น ทำให้ปณาลีเริ่มเป็นห่วงหญิงสาวที่นั่งหันหลังอยู่ตอนนี้

“เกิดอะไรขึ้นรีเปล่าคะคุณลิน”

“...เปล่าจ๊ะ” กุศลินตอบพลางหมุนเก้าอี้กลับมาเผชิญหน้ากับหญิงสาวที่นั่งหันหน้าโต๊ะทำงานเรียบร้อย

“คุณร้องไห้” ในที่สุดปณาลีก็หาคำตอบของความรู้สึกเมื่อครู่พบ ดวงหน้าเรียวที่เคยยิ้มแย้มสดใสให้กับทุกคน บัดนี้...มีแต่สีหน้าซีดเซียว รอยยิ้มเจื่อนกับดวงตาที่แดงกำของหญิงสาวดูยังไงก็เหมือนคนที่เพิ่งผ่านการร้องไห้มาอย่างหนัก

“คุณลุงสรรมาต่อว่าคุณอีกแล้วใช่ไหมคะ”

คำถามของปณาลี แทนที่จะช่วยให้กุศลินดีขึ้น กลับกลายเป็นตั้ง
เหล็กแหลมทิ่มแทงใจ เรียกพาเอาน้ำตาที่เหือดแห้งไปหมดมาๆ พรั่งพรูออกมา
อีกครั้ง

“ลี้จะไปคุยกับลุงสรรณะ” ไม่พูดเปล่า เจ้าหล่อนยังลุกขึ้นพรวด ร้อน
ถึงเจ้าของห้องที่ต้องคว้าแขนหล่อนไว้

“ไม่ต้องหอรอกคะคุณลี้ ดิฉันไม่เป็นอะไร”

“แต่คุณร้องไห้”

“ก็แค่ร้องไห้” กุศลินว่าพลางปาดน้ำตาออกจากแก้ม “ดิฉันก็เป็นแบบ
นี้แหละคะ ทุกชนิดเดียวก็ร้องไห้ เดียวเดียวก็เลิกร้องไปเองแหละคะ”

ปณาลีมองหญิงสาวตรงหน้าให้แน่ใจว่านั่นไม่ได้เป็นเพียงแค่คำ
ปลอบใจ เพราะพอจะเดาได้จากคำพูดของเสกสรรเมื่อครู่แล้วว่าคงมาต่อว่า
การทำงานของหล่อนผ่านกุศลินอีกตามเคย

“อย่าโกรธคุณลุงเลยนะคะคุณลี้ เป็นความผิดของดิฉันเองที่คุณ
ไม่ดีเท่าที่ควร”

“ใครบอกล่ะคะ ทุกวันนี้คุณลินทำดีที่สุดแล้ว แต่ลี้เองต่างหากที่
ทำงานไม่ได้เรื่อง ถ้าลี้ให้ความสำคัญกับงานมากกว่านี้คุณลินก็คงไม่โดนคุณ
ลุงต่อว่า...ยังงั้นวันนี้ลี้ก็ต้องคุยกับคุณลุงให้รู้เรื่องคะ”

คราวนี้ปณาลีไม่ฟังเสียงค้าน เดินออกจากห้องทำงานของกุศลินได้ก็
มุ่งตรงมายังห้องทำงานของเสกสรร ซึ่งอยู่ถัดจากห้องของหญิงสาวแค่สองห้อง
เท่านั้น

“ยังเข้าไปไม่ได้นะคะคุณปณาลี” เลขาหน้าห้องของเสกสรรเอ่ยห้าม แต่ไม่ไ่วเท่าปณาลีที่ผลิผลามเปิดประตูเข้าไปไม่ปล่อยให้อีกฝ่ายได้ทันตั้งตัว

“ลี้มีเรื่องจะคุยกับ...” แต่แล้วเจ้าหล่อนก็ต้องชะงัก เพราะในห้องไม่ได้มีเสกสรรเพียงคนเดียว หากมีผู้ชายอีกคนนั่งร่วมอยู่ด้วย

ชายในชุดสูทซึ่งนั่งหน้าโต๊ะทำงานของเสกสรรยังคงนั่งนิ่ง ไม่มีปฏิกิริยาใดตอบสนอง ผิดกับเจ้าของห้องที่สปริงตัวลุกจากเก้าอี้ในทันทีทันใด “คุณนี่ ! ผมบอกแล้วใช่ไหมว่ายังไม่อนุญาตให้ใครเข้ามา”

“เอ่อ...คือ...ดิฉัน”

“อย่าโทษคุณปรานีเลยคะคุณลุง ลีผิดเองที่ผลิผลามเข้ามา” ปณาลีอกรับแทน ก่อนทำสัญญาณมือบอกให้เลขาสาวกลับออกไปหน้าห้อง

การรับผิดชอบแต่โดยดีของปณาลีคงสร้างความพอใจให้กับเสกสรรไม่น้อย รอยยับบนหน้าผากจึงคลายลง แต่ยังคงเหลือความเคร่งขรึมให้เห็นเหมือนเช่นทุกครั้ง “ลุงบอกแล้วไม่ใช่หรือว่าจะคุยกับเราใหม่วันหลัง”

“ลี้ทราบคะคุณลุง แต่ลี้อยากอธิบายเรื่องวันนี้ให้คุณลุงเข้าใจ”

“ไม่เป็นไรครับคุณสรร” จู่ๆ คนที่นั่งนิ่งอยู่นานก็ลุกขึ้นเสมอเสกสรร

ชั่ววินาทีนั้นปณาลีรู้สึกเหมือนตัวเองโดนร้ายมนต์สะกดให้หยุดนิ่งอยู่ที่แผ่นหลังกว้างของคนตรงหน้า เสียงของชายผู้นั้นถึงแม้จะฟังดูเรียบเฉย แต่หล่อนกลับมีความรู้สึกว่ามันนุ่มนวลและน่าฟัง...คั่นเคยจนน่าประหลาด

เจ้าของเสียงขยับเสื้อสูทให้เข้าที่เล็กน้อย “เผอิญผมเพิ่งนึกขึ้นได้ว่ามีธุระด่วนต้องทำ แล้วเราค่อยคุยธุระของเราวันหลังแล้วกันครับ”

ปณาลีละสายตาจากเสกสรรหันมองเขาให้แน่ใจว่าไม่ได้ฝันไป แต่ทันทีที่ชายหนุ่มตรงหน้าหันมาเผชิญหน้ากับหญิงสาว ใบหน้าของเขามีแต่ความเคร่งขรึม ไม่แสดงความรู้สึกใดให้เห็นแม้แต่น้อย

หากนัยน์ตาสีนิลคู่นั้น...สวยชวนหลงใหล...คล้ายชายในฝันของหล่อน มากเสียจนคนมองต้องกระพริบตาถี่!

แต่มันก็แค่ชั่วพริบตาเดียว เพราะเขาไม่คิดจะมองหน้าหล่อนด้วยซ้ำ ชายาวาว ๆ ของเขาก้าวผ่านพ้นหน้าไป เหมือนกับเขาไม่เห็นผู้หญิงที่ชื่อปณาลีอยู่ในสายตา ภาพสุดท้ายที่เห็น...คือประตูห้องปิดลง

“คุณรชานนท์”

“คะ?” การที่เสกสรรก็โผล่ขึ้นมา ทำให้ปณาลีต้องตั้งสติเล็กน้อย

เสกสรรค้่ผ่อนลมหายใจอย่างรำคาญๆ ก่อนนั่งลงบนเก้าอี้ตัวเดิม “ผู้ชายคนนั้นชื่อรชานนท์ เรียนจบจากต่างประเทศมาได้หลายปีแล้วแต่เพิ่งเริ่มมาช่วยงานที่บริษัทเงินทุนของคุณภูเบศร์ได้ไม่นาน...เขาเป็นหนึ่งในหุ้นส่วนของบริษัทเรา และเป็นหลานชายของเจ้านี่ของบริษัทเราด้วย”

“เจ้านี่!” ปณาลีถึงกับร้องเสียงหลง “หมายความว่ายังไงคะคุณลุง”

“นี่คุณลินผู้แสนดีของเราเขาไม่ได้บอกรี๊งว่าบริษัทของเรากำลังทำงานผ่อนชำระหนี้ให้บริษัทเงินทุนของคุณภูเบศร์อยู่”

สิ่งที่เพิ่งรู้ทำให้ปณาลีช็อค ฝ่ายเสกสรรเองไม่สนใจในท่าทีของหล่อนสักเท่าไร เขาผละมือจากแฟ้มเอกสารบนโต๊ะเปลี่ยนเป็นนั่งไขว่ห้างพินึกเก้าอี้อย่างไม่สบอารมณ์

“หลังจากเราประสบอุบัติเหตุ ก็ได้เลี้ยงชีพที่พ่อเราเสียชีวิตนั้นแหละ คุณลินเธอต้องทำหน้าที่เป็นผู้บริหารบริษัทนี้แทนชั่วคราว ตอนนั้นบริษัทของเรา ก็ตกต่ำอยู่แล้ว พวกเราจึงตัดสินใจกู้เงินจากบริษัทเงินทุนของคุณภูเบศร์ มาหมุนเวียนกิจการของเรา”

“ทำไม...ทำไมไม่ถึงไม่รู้เรื่องนี้เลยละคะคุณลุง”

“ก็เพราะเราไม่เคยสนใจอะไรเลยนะสิยัยลิ” เสกสรรตอบโดยไม่ต้องคิด เขาคงอยากที่จะพูดประโยคนั้นมานานแล้ว

เมื่อโดนชายมีอายุต่อว่าตรงๆ ปณาลีเองก็เถียงไม่ออกนอกจากยิ้มเหยเกให้ผู้เป็นลุง

“ลุงขอพูดตรงๆ นะว่าพ่อของเราชอบทำอะไรเกินตัวมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เดิมที่ห้างสรรพสินค้าของเราก็มีคนคงดีอยู่หรอก ดันไปหาเรื่องใส่ตัว ไปซื้อกิจการโรงแรมที่เพิ่งปิดตัวลงมาบริหาร แล้วเป็นไงละ สุดท้ายก็เจ๊ง

แต่มันไม่จบแค่นั้น ห้างเราก็พลอยขาดทุนไปด้วย ก็เพราะพ่อเรามัวแต่เอาเงินไปถลุงกับกิจการโรงแรมบ้าง บอๆ นั้นนะแหละ พักหลังๆ บริษัทเราเลยต้องมีมาตรการคุมค่าใช้จ่าย ต้องปิดไฟดวงเว้นดวง ปิดแอร์เป็นบางเวลา ซ้ำร้ายเรายังไม่มีเงินพอจะจ่ายเงินเดือนให้กับพนักงานและก็ต้องเบี้ยยจากเงินกู้ครั้งก่อนๆ ด้วย”

อยู่ดีๆ คนเล่าก็หัวเราะขึ้นออกมา “ถ้าลุงเป็นลูกค้า ก็คงไม่คิดจะมาใช้บริการห้างฯ เราอีกแล้วละ โชคดีแค่ไหนที่คุณรชานนทยอมให้เรากู้เงินจากบริษัทของลุงเขามาหมุนเวียน”

ปณาลีนี้ภาพตามในสิ่งที่เสกสรรพยายามจะอธิบายให้หล่อนเข้าใจ แต่ประโยคทำยกดับสร้างความปลอดภัยให้ปณาลีมากที่สุด “น่าแปลกนะคะคุณลุง ฟังดูแล้ว...บริษัทของเราไม่น่าจะอยู่ในสถานะที่ใครจะกล้าให้กู้ยืมเงินกันได้ง่ายๆ แต่คุณรชานนท์ก็ยังไม่ให้ยืม”

“นั่นไง ลุงถึงอยากให้คนของเราเอาใจเขาให้มากๆ อย่างน้อยก็ถือว่าเป็นการตอบแทนในน้ำใจของเขามีสตอบริษัทของเรา”

น้ำใจ! ปณาลีเพียงแต่ค้านเสกสรรในใจ รู้ดีว่าถ้าพูดออกไปคนตรงหน้าก็คงไม่ฟัง

“ที่นี้เราคงเข้าใจแล้วว่าทำไมลุงถึงต้องคอยจ้ำจี้จ้ำไชเรานัก”

“แต่ลิไม่อยากจะให้คุณลุงกับคุณลิน...”

“ลุงว่าวันนี้เราพอแค่นี้เถอะ ลุงยังมีงานต้องทำอีกมาก” เสกสรรตัดบท ก่อนกดปุ่มบนเครื่องตอบรับบนโต๊ะ “คุณปรานีส่งท่านประธาน”

คำเรียกของเสกสรรที่เปลี่ยนไปกะทันหันทำให้ปณาลีหัวเสีย ในเมื่อเจ้าของห้องไม่ต้อนรับหล่อนแล้ว ปณาลีจึงไหว้ชายมีอายุอย่างเสียมิได้ก่อนเดินหน้ามือออกจากห้องไป

“คุณปณาลีคะ คุณมนตรีณามาขอพบค่ะ”

เสียงเพลिनตาเลขาสาวหน้าห้องรายงานผ่านเครื่องตอบรับบนโต๊ะทำงาน เรียกรอยยิ้มกว้างจากท่านประธานที่กำลังนั่งครุ่นคิดเรื่องเสกสรรอยู่

เป็นนานสองนาน เอ่ยอนุญาตกับเลขาสาว ไม่นานมนต์นภาาก็เปิดประตูเข้ามาในห้อง

พอเห็นเพื่อนเท่านั้นปณาลีไม่รีรอลุกจากโต๊ะทำงานมาต้อนรับ “จะมาหาเราทำไมไม่โทร.มาบอกก่อนละมนต์”

“มนต์โทร.มาหาแล้วแต่สงสัยคงไม่ได้ยินนะจ๊ะ”

มนต์นภาตอบยิ้มๆ ก่อนเดินตามเพื่อนมาั่งที่โซฟายาวสำหรับต้อนรับแขก “เอ...ดีไม่สบายรึเปล่า ทำไมหน้าซีดจัง”

“ฮือ ? เราดูหน้าซีดขนาดนั้นเลยหรือ” ปณาลีสาละวันจับหน้าตัวเองให้วุ่น ขณะที่เพื่อนสาวยังคงมีสีหน้าเป็นกังวล

มนต์นภาเป็นเพื่อนสนิทของปณาลีตั้งแต่สมัยมัธยมศึกษาตอนปลาย พอเรียนจบ ทั้งสองก็สอบเข้าได้มหาวิทยาลัยเดียวกัน ด้วยความที่เป็นเพื่อนกันมานาน แค่เพียงหลอนบั้นหน้ายิ้มแล้วเดินเข้ามาทักทายอย่างปกติคงไม่อาจปิดบังความอ่อนล้าทั้งกายและใจยามนี้ได้

ปณาลีจึงถอนใจออกมา “ไม่มีอะไรหรอกมนต์ เราแค่เครียดเรื่องงานนิดหน่อย ไม่อยากถูกตำหนิอีกนะ ภาพความฝันมันทำให้เราไม่มีสมาธิทำงานเลย”

“ฝัน ?” เพื่อนสาวนิ่วหน้าเล็กน้อยยามพินิจมองดวงหน้าสวยของเพื่อน “ฝันร้ายที่ลิเคเคยเล่าให้ฟังนะหรือ”

“ก็...เอ๋ม...ไม่เชิงหรอก พักหลังมานี้เรารู้สึกเหมือนมีใครคอยจับตามองเราอยู่ตลอดเวลา เราเบื่อตัวเองนะมนต์ บอกตามตรงว่าตั้งแต่เราฝันจากอุบัติเหตุ ไม่มีวันไหนที่เรามีความสุขสักวัน ภาพในความฝันมันตามมาหลอก

หลอนเราทุกคืน ตื่นมากก็ต้องมารับรู้ว่าตัวเองความจำเสื่อม จำอะไรไม่ได้แถมยังมีงานเป็นกองพะเนินให้ต้องเรียนรู้อีก บางครั้ง...เราก็แอบคิดนะ ว่าเราไม่น่ารอดจากอุบัติเหตุครั้งนั้นเลย จะได้ไม่ต้องรับรู้กับปัญหาพวกนี้”

“คิดแบบนี้ได้ยังไงดี”

เสียงหลงของมนต์นภาทำให้ปณาลีรีบจู้ปาก “ร้องเสียดังลั่นเขี้ยวมนต์กลัวคนข้างนอกเขาจะไม่ได้ยินเรื่องที่เรากำลังทำ”

“ก็แล้วทำไมลืมนึกแบบนี้ล่ะ คนที่บาดเจ็บแบบนี้ก็มีอีกมาก บาดเจ็บหนักกว่าลี้ก็เชื่อว่าไม่มี คนพวกนั้นเขายังอยากที่จะมีโอกาสรอดชีวิตกลับมาอยู่กับคนที่พวกเขารักเลย ลีเองลืมนึกแค่นี้ ยังจะมาแข่งตัวเองอีก”

“โอ๊ย เราขอโทษที่พูดไม่คิด” ปณาลีลูบแขนเพื่อนไปมาปลอบใจเป็นการใหญ่ “เราก็แค่พูดเล่น ไม่อยากให้เห็นดรีมล่ะนะ”

มนต์นภายังคงมองเพื่อนอย่างโกรธๆ แต่ความเป็นห่วงนั้นมีมากกว่า จึงปิดความขุ่นมัวในใจทิ้งเสีย “ถ้าลี้ไม่สบายใจ ลี้ก็น่าจะระบายให้คุณชลฐ์บ้างนะ ไม่ใช่มาเก็บงำไว้คนเดียวแบบนี้”

“ได้ที่ไหนล่ะมนต์ รายนั่นนะเป็นห่วงเรายิ่งกว่าอะไร ถ้าขึ้นเราเล่าเรื่องพวกนี้ให้เขาฟัง เราว่าคนที่เครียด จะกลายเป็นเขาเสียมากกว่า”

“แต่ลี้กับเขาเป็นคู่หมั้นกันนะ มีเรื่องกลุ่มใจอะไรก็ไม่ควรปิดบังกัน”

“โอ้มนต์” ปณาลีพูดได้เท่านั้น ดูแล้วท่าจะไม่ใช่แค่ชนะชลฐ์เพียงคนเดียวที่เป็นห่วงหลอนจนเกินความพอดี ยังมีคนข้างกายนี้อีกคน

เมื่อเห็นอีกฝ่ายมีสีหน้าซึ่งข้งขึ้นมา คนที่ตั้งใจจะปล่อยให้ความหวังดีของเพื่อนผ่านเลยไปจึงถอดใจพยักหน้ารับอย่างเนือยๆ ก่อนกลับมานั่งที่โต๊ะทำงานตามเดิม โดยมีมนต์ภาตามมานั่งฝั่งตรงข้าม

“บายนี่ลีว่างรีเปล่า ผู้บริหารบริษัทเงินทุนนัดมนต์ไปคุยเรื่องเงินที่จะชอกุ้ยมีไปขยายกิจการร้านอาหารนะ ลีไปเป็นเพื่อนมนต์หน่อยนะ”

“ว่าแล้วว่ามาหาเราต้องมีเรื่องให้ช่วย”

คำขอร่อนนั้นเรียกรอยยิ้มซันจากปณาลีได้หน่อย แม้มนต์ภาจะดูเป็นผู้หญิงที่ทั้งเก่งและฉลาดเพียบพร้อมอย่างแม่ศรีเรือนไทยในสายตาของคนรอบข้าง แต่สำหรับปณาลีแล้ว เพื่อนสาวคนนี้ยังมีนิสัยเป็นเด็กอยู่มาก

“อะไรกันจะคุณมนต์ภา ร้านอาหารออกใหญ่โตก็ดูแลตัวคนเดียวมาตลอด แคไปพบผู้บริหารบริษัทเงินทุนสักชั่วโมงสองชั่วโมงเองจะกลัวทำไม”

“แต่มันไม่เหมือนกัน ลูกจ้างที่ร้านอาหารล้วนแต่เป็นคนเก่าแก่ของคุณพ่อคุณแม่มนต์ทั้งนั้น กิจการร้านอาหารนี่ก็เป็นของครอบครัว แต่ผู้บริหารบริษัทเงินทุนนี่สิ มนต์ยังไม่เคยเห็นหน้าสักครั้ง รู้จักก็ไม่รู้จัก แล้วยังต้องเสนองานพร้อมอธิบายรายละเอียดให้เขาฟังอีก แคคิดก็ตื่นเต้นแล้ว”

“ตื่นเต้นก็ไม่ต้องไป”

“ได้ไงละลี แล้วร้านอาหารของมนต์จะขยายกิจการได้ยังไง”

“งั้นก็ไป”

“ลี”

“มนต์” ปณาลีแกล้งร้องครางเสียงแบบอีกฝ่าย แต่คนโดนล้อเหมือนจะไม่มีอารมณ์ขันด้วย หน้ากลมๆ ของเจ้าหล่อนถึงได้บูดบึ้งหนักกว่าเก่า แล้วมีเธอที่เพื่อนอย่างหล่อนจะไม่ใจอ่อน

“ก็ได้ แต่เราคงไปได้ไม่นานนะเพราะยังเป็นเวลางานอยู่ ต้องขออนุญาตคุณลินก่อน”

ดวงตากลมโตสวยคู่่นั้นประกายวิบวับอย่างมีความหวังขึ้นมาทันใด “จริงนะสิ ลีนารักที่สุดเลย ขอบใจนะจ๊ะ แค่อ้อมไปด้วยมนต์ก็อุ่นใจแล้ว มนต์รับรองว่าจะไม่ทำให้ลีน้อยใจเด็ดขาด ลีนั่งสบายๆ เป็นเพื่อนฟังมโนธิบายงานให้ผู้บริหารฟังก็พอ”

“เราต้องเข้าไปด้วยเธอ”

มนต์นภาจิกยิ้มกว้างให้เพื่อนสาวแทนคำตอบ คนที่หลวมตัวตกปากรับคำจึงมองเพื่อนอย่างงงๆ แกมนึกขันในสีหน้าเธอนั้น *อะไรของยัยมนต์กันนะ แค่หล่อนไปเป็นเพื่อนดีใจอย่างกับถูกล็อตเตอรี่รางวัลที่หนึ่ง*

มนต์นภาขับรถพาปณาลีออกมาจากห้างสรรพสินค้าในเวลาถัดมา

เพื่อนสาวปรนนิบัติดูแลปณาลีดีอย่างที่พูดไว้ไม่มีผิด เพราะไม่ว่าหล่อนจะขยับเขยื้อนไปทางไหนเป็นต้องหันมาบริการ

“จะเปลี่ยนแผ่นซีดีเพลงเธอสิ” มนต์นภาถามคนที่กำลังเอี้ยวตัวไปข้างหลัง และทำท่าจะเอี้ยวตัวตาม ปณาลีจึงยกมือห้ามทันควัน

“ไม่ต้อง เราไม่มีวันยอมให้มนต์ปล่อยพวงมาลัยหรอกนะ ขับรถอยู่ขึ้นหน้ามาหุบให้เราเดี๋ยวก๊ับไปชนใครเขาเข้าหรอก อยากรักษาใจเหมือนเราสิ”

“ก็มันดีอยากช่วยสิ”

ปณาลีสายหน้าระอาในความห่วยเหวี่ยงเกินพอดีของเพื่อนสาว เลือกแผ่นซีดีเพลงในกล่องผ้าบนเบาะหลังรถไม่นาน ก็ตัดสินใจหยิบมาสักแผ่นเตรียมใส่เครื่องเล่นซีดีในรถแทนแผ่นเดิม “ถามจริงเถอะมนต์ เอาใจเราเป็นพิเศษแบบนี้ มีความลับอะไรีเปล่า”

“ความลับ ?” มนต์นภาทวนคำเพื่อนแล้วต้องแค้นหัวเราะออกมา โบกปัดไปมาในอากาศราวกับเป็นเรื่องไร้สาระ “ความลับอะไร มนต์เนี่ยนะจะมีความลับกับสิ”

“ถ้าเรารู้แล้วเราจะมาถามมนต์อยู่นี่เหวอ”

มนต์นภาก็มั่งำร้องเพลงตามนักร้องในแผ่นซีดี เห็นอีกฝ่ายทำเป็นไม่สนใจปณาลีเลยหรือเสียงเครื่องเล่นซีดีให้เบาลงเหลือเพียงเสียงเพลงดังคลอเบาๆ เพราะต้องการดื่มด่ำบรรยากาศนอกรถมากกว่า

ด้วยความที่การจราจรบนท้องถนนค่อนข้างโง่งทำให้ปณาลีมีโอกาสมองวิวทิวทัศน์ข้างทางได้เต็มตา อย่างน้อยก็ให้เห็นต้นไม้บนเกาะกลางถนนที่แม้จะดูเขียวเฉาไปบ้าง แต่สีเขียวของต้นไม้ใหญ่น้อยช่วยเป็นจุดพักสายตาของคนในรถได้ดินนอกจากป้ายโฆษณากับตึกสูงระฟ้าสองข้างทาง

มนต์นภาขับรถวิ่งฉลุยมาตลอดทาง กระทั่งถึงหน้าบริษัทเงินทุนรถกลับแน่นขึ้นถนัดตา ไม่เพียงแค่ว่าที่นั่นที่ชะลอตัวอย่างไม่มีสาเหตุ แต่บนฟุตปาธหน้าบริษัทเงินทุนยังเต็มไปด้วยกลุ่มคนจำนวนหนึ่ง ยืนล้อมเป็นแนวกันปิดทางเข้า – ออกของบริษัท

“เกิดอะไรขึ้นนะสิ” มนต์นภาเอ่ยถาม ตื่นตระหนกกับภาพที่เห็น

ปณาลีเป็นฝ่ายเพ่งมองไปยังวงล้อมตรงหน้าคราเดียวกับที่รถของเพื่อนสาวค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้าใกล้

จุดเกิดเหตุนั้นมีรถตำรวจคันหนึ่งจอดบังกลุ่มคนตรงปากถนนพอดี ทำให้ปณาลีสามารถมองเห็นภาพตรงหน้าได้ชัดเจน แต่แล้วสิ่งที่เห็นคือร่างของชายผู้หนึ่งนอนแน่นิ่งอยู่บนฟุตปาท บริเวณซบับข้างของชายผู้นั้น มีรอยกระสุนและคราบเลือดแห้งกรังติดอยู่รอบๆ เลือดสดยังคงไหลอาบร่างที่นอนหมดสติอยู่อย่างนั้น

ปณาลีได้แต่เอามือป้องปาก คำตอบต้องกลืนหายลงคอ

สภาพที่มีแต่เลือดอาบกายทำให้ภาพในฝันร้ายหวนกลับเข้ามาในหัวสมองพลัน ภาพของบิดากับชายในฝันตีปนกันมั่วรู้สึกเหมือนอาหารกำลังไหลย้อนกลับขึ้นมาที่คอ ทำมือบอกให้เพื่อนรีบจอดรถ มนต์นภาอารามตกใจรีบเทียบจอดริมฟุตปาท ปล่อยให้เพื่อนกระโจนลงจากรถวิ่งตรงเข้าไปในบริษัท ทว่ายังไม่ทันที่ปณาลีจะผลัดประตูเข้าไปใครบางคนก็เปิดประตูสวนออกมา ร่างสูงใหญ่ของอีกฝ่ายกระแทกปณาลีเต็มแรงทำเอาเสียหลักเซจะล้ม ยังดีที่เขาประคองร่างของหล่อนไว้ทัน พุดอะไรบางอย่างกับหล่อน หากเวลานี้หูของปณาลีอื้ออึงไปหมด หล่อนไม่สนใจที่จะมองหน้าเขาด้วยซ้ำ นอกจากมองหาป้ายห้องน้ำเพราะเป็นสถานที่เดียวที่หล่อนนึกถึงในตอนนี้ !

๓

ปณาลีเข้ามาในห้องทำงานของเจ้าของบ้าน บริเวณทางเดินจากปากประตูลึกเข้าไปเป็นทางเดินแคบที่หล่อนช่างไม่คุ้นตาเอาเสียเลย ก่อนมองแปลกไปที่ภาพใส่กรอบอย่างดีซึ่งถูกแขวนบ้างวางตั้งกับพื้นฝาผนังห้องบ้างติดทั่วเต็มกำแพงไปหมด

ภาพวาดเหล่านั้นแม้จะถูกแขวนอย่างไม่เป็นระเบียบ แต่ก็ดูออกว่าเป็นความตั้งใจของคนแขวนมากกว่าถูกจัดวางอย่างลวกๆ

ไม่นานหล่อนก็เดินพ้นทางแคบออกมาสู่กลางห้องทำงาน ที่เป็นห้องสี่เหลี่ยมกว้าง มีรูปภาพวางพียงอยู่เต็มห้อง ส่วนน้อยที่จะเป็นของใช้จำเป็นสำหรับเจ้าของ

เสียงเพลงที่เปิดคลออยู่เบาๆ กับชายร่างสูงใหญ่คันทาที่นั่งไขว่ห้างอยู่
หลังกระดานวาดภาพที่ตั้งเด่นตระหง่านอยู่กลางห้อง สร้างรอยยิ้มปรากฏขึ้นที่
มุมปากของหญิงสาว

‘เดี๋ยวนี้อาจหาญเข้ามาในห้องทำงานของพี่แล้วหรือเรา’

ปณาลีถึงกับสะดุ้ง ไม่นึกว่าอีกฝ่ายจะรู้ตัว ‘พี่ก็ทราบดีใจว่าลีเข้ามา’

‘พี่ได้ยื่นตั้งแต่เราเปิดประตูเข้ามาแล้วละ’ เขาเอ่ยพลางวางพู่กันในมือ
ลงบนจานสี มือข้างหนึ่งบิดผมยาวกระเซอะกระเซิงที่ถูกรวบไว้อย่างไม่ไยดีไป
ด้านหลัง มืออีกข้างชี้ไปยังไปที่ภาพวาดตรงหน้า ‘เข้ามาดูภาพให้พี่หน่อยว่า
สวยรีเปล่า’

ปณาลีเดินเข้ามาอย่างเดັกว่าง่าย เขามีเอววงไว้บนต้นขาแข็งแรงของ
เขาด้วยความเคยชินยามที่ถูกเรียกให้มาดูภาพใกล้ๆ

ภาพของเด็กหญิงต่างวัยสองคนที่ยืนเคียงข้างกันอยู่หน้าระเบียบใน
สวนถูกแต่งแต้มด้วยสีสันสดใส สีทุกสีที่ชายหนุ่มบรรจงวาดให้ความรู้สึก
นุ่มนวลทุกครั้งทีเห็น

‘อีกสองสัปดาห์พี่ต้องไปร่วมงานนิทรรศการภาพวาดสีน้ำมันร่วมสมัยที่
ต่างประเทศ’

‘ไปต่างประเทศอีกแล้วหรือคะ’

‘ใช่ค่ะ งานนี้พี่เป็นหนึ่งในศิลปินที่จะได้ร่วมโชว์ผลงานในงานด้วยนะ
เราว่าภาพนี้สวยพอจะนำไปโชว์ได้รีเปล่า’

‘เออ...ลี...’ จู่ๆ ปณาลีก็เสียบไป เห็นท่าไม่ดีคนถามจึงกระชับเอวบาง
มาโอบไว้ข้างกาย

‘เราอย่าเสียบไปแบบนี้สิ พี่ใจไม่ดีเลย’

‘เปล่าเสียหน่อยคะพี่กฤต ภาพนี้สวยคือออกคะ’

ถึงเจ้าหล่อนจะยิ้ม แต่รอยยิ้มนั้นชี้ตรงเขาจับความรู้สึกภายใต้ดวงหน้าสวยนั้นได้ ‘เรารู้ว่าพี่ได้ดีมาจนถึงทุกวันนี้เพราะอาชีพนี้ ที่พี่ต้องเดินทางไปต่างประเทศบ่อยๆ ก็เพื่ออนาคตของเรา ที่จริงพี่ก็อยากชวนเราไปด้วยกัน แต่พี่เห็นว่าเราติดเรียน’

‘ลึกลับได้ว่าจะอะไรพี่เสียหน่อย ลีเข้าใจ’

คราวนี้ชายหนุ่มถอนใจยาว เปลี่ยนจากโอบเอวเป็นเขยคางหญิงสาวขึ้น และนั่นทำให้ปณาลีสบตากับดวงตาสีนิลชัดเจน ‘พี่รักเรานะ トラบใดที่เรายังไม่เข้าใจพี่อยู่อย่างนี้ พี่ก็คงทิ้งเราไปไม่ได้’

เขาลุกขึ้นจากเก้าอี้ ความหาอะไรบางอย่างจากลิ้นชักใต้โต๊ะทำงานมุมหนึ่งของห้อง ‘แบมือเร็ว’

แม้ปณาลีจะไม่เข้าใจกับการกระทำของเขาสักเท่าไร แต่ก็ยอมแบมือแต่โดยดี

เขาใส่ของสิ่งนั้นไว้ในมือหล่อน ทันทีที่ฝ่ามือใหญ่คลายออกหล่อนก็พบกุญแจสอดดอกวางอยู่บนฝ่ามือของหล่อนเรียบริ้ว

‘นี่คือกุญแจบ้านพี่เอง พี่ปัมไว้ให้เราเก็บไว้อีกดอก วันไหนถ้าเราไม่สบายใจจากบ้านโน้น ก็มานอนเล่นที่บ้านพี่ก็ได้’

‘แต่ว่าพี่กฤตไม่ชอบให้ใครเข้ามาเยี่ยมยามในบ้านไม่ใช่หรือคะ โดยเฉพาะแกลลอรี่ของพี่’

‘ใช่ พี่ไม่ชอบให้คนอื่นมาเยี่ยมยามในบ้านของพี่ แต่ยกเว้นเรา ยังไงวันข้างหน้าบ้านหลังนี้ก็ต้องเป็นบ้านของเราอยู่แล้ว’

ปณาลีหิบบสายไหมพรมสีเขียวที่คล้องติดกับกุญแจในมือมาแกว่งเล่น มองกุญแจที่มองเห็นชายหนุ่มที่อย่างไม่ค่อยมั่นใจ ‘พูดแล้วห้ามคืนค่านะ พี่กฤต’

ชายหนุ่มขี้สี้ระหึงสาวเล่นอย่างที่เขาชอบทำทุกครั้งที่เวลาแก๊ง หล่อน ‘ฝากเฝ้าบ้านด้วยละเด็กดี้อ ถ้าของพี่หายไปแม้แต่ชิ้นเดียว พี่จะ กลับมาจัดการเรา’

‘หน้อย ทำมาปากหวาน ที่แท้ก็อยากให้เราเฝ้าบ้าน’

‘ไม่ต้องมาแหวะพี่เลย ดูแลกุญแจให้ดีแล้วกัน ถ้าหายพี่ไม่ขี้มให้ใหม่ แล้วนะ’

ปณาลีกอดอก แยกเขียวใส่เขาพอให้หายหมั่นไส้ ‘เจ้าคะพ่อศิลปิน ใหญ่ ดิฉันจะเก็บใส่กล่องล๊อคกุญแจให้แน่นหนาเลย ชนิดที่ว่าไม่มีใคร สามารถหาเจอได้นอกจากดี พ่อใจร้ายเจ้าคะ’

ปณาลีรู้สึกเหมือนร่างหล่อนโคลงเคลงไปมาตามแรงเขย่าของใครบางคน หล่อนค่อยๆ ลืมตา ไปหน้าขาวซีดกลับมาสีเลือดเมื่อแลเห็นเพื่อนสาว

“ฝันร้ายอีกแล้วหรือสิ” มนต์นภาถามด้วยความเป็นห่วง

ปณาลีต้องตั้งสติเล็กน้อย กวาดตามองไปรอบกายแล้วถึงพบว่าตัวเอง กำลังนั่งอยู่บนโซฟาส่วนรับรองแขกภายในห้องทำงานสีเหลี่ยมของใครบางคน ไม่ใช่บ้านแกลลอรี่หลังนั้น

นี่หล่อนฝันไปอีกแล้วหรือเนี่ย

อาการวิงเวียนศีรษะกำเริบขึ้นอีกครั้ง รู้สึกอ่อนเพลียหมดเรี่ยวแรง เหมือนเพิ่งผ่านการวิ่งมาราธอนมาอย่างหนักทั้งที่จำได้ว่าหลังจากออกมาจากห้องน้ำก็มานั่งรอผู้บริหารบริษัทเงินทุนในสำนักงานด้วยกันกับมนต์ภา

“คงเพราะฤทธิ์ยาแก้ปวดหัวมั้ง แล้วลี่ยังเพิ่งอาเจียนไปด้วยเลยหมดแรงจนผล็อยหลับไป ว่าแต่ลี่ยืนถึงใครหรือ เราเห็นลี่ยเรียกชื่อเขาตั้งหลายรอบ”

“เรียกชื่อ?”

“ใช่ รู้สึกจะชื่อ...อืม...ชื่อพีกฤตอะไรนี่แหละ ใครกันล่ะ”

พีกฤต คราวนี้หล่อนทวนคำเพื่อนในใจ ผู้ชายเจ้าของนัยน์ตาสีนิลคู่สวยที่ชื่อกฤต ห้องทำงาน และก็ยังกุญแจบ้านของเขาแจ่มชัดในความทรงจำอีกครั้งหนึ่ง

ใช่ ในฝันหล่อนกำลังคุยกับผู้ชายคนหนึ่ง แต่เขาคือใครกันล่ะ

ปณาลีได้แต่หน้ามึนคิดว่าขมวดครุ่นคิด ท่าทางเหมือนจะไม่มีคำตอบให้ คนถามจึงโบกมืออย่างไม่มีอะไร “ช่างเถอะลี่ย มนต์ว่าเรารีบกลับกันเถอะ ลี่ยยังมีงานต้องทำอีกเยอะไม่ใช่หรือ”

“อ้าว แล้วมนต์กับผู้บริหาร...อย่าบอกนะว่าคุณกันทั้งที่เราหลับอยู่ตรงนี่”

“คุณอะไรกันล่ะลี่ย เผอิญวันนี้เขาติดธุระด่วน เลขของเขาเพิ่งมาบอกมนต์เมื่อสัก”

คำตอบของเพื่อนสาวทำให้คนผล็อยหลับไปเมื่อครู่ถอนใจออกมาอย่างโล่งอก แต่ก็อดเป็นห่วงเพื่อนไม่ได้ “แล้วมนต์จำเป็นต้องขยายกิจการตอนนี้อีกรึเปล่า จะเปลี่ยนบริษัทมั๊ย”

มนต์นภาส่ายหน้าอย่างแข็งๆ “เรานัดกับทางนี้ไว้แล้วว่าจะมาพบใหม่วันหลังนะ ชูระเขาคงด่วนจริงๆ แหะละดี ไม่อย่างนั้นคงไม่ผิตนัดเรา”

“แย่จริง ตามหลักเขาน่าจะบอกเราให้เร็วกว่านี้ ไม่ใช่ปล่อยให้มาถึงแล้วค่อยมาบอกเด็กนัดกันง่ายๆ ขนาดเรานั่งหลับรอได้ก็ลองคิดดูว่ารอกันนานแค่ไหน” คงเป็นเพราะฤทธิ์ยาแก้ปวดหัวจริงๆ นั่นแหละที่ทำให้หล่อนผล็อยหลับไปได้ แต่เรื่องอะไรหล่อนจะต้องโทษตัวเองด้วยเล่า ในเมื่อนายผู้บริหารนั้นก็ทำผิดเห็นๆ อยู่แล้ว

“ช่างเขาเถอะจะ นี่ก็โทษโกรธกันก็ไม่มีประโยชน์”

“มนต์ก็เป็นแบบนี้ทุกที” ปณาลีส่ายหน้าระอา

มนต์นภาเพียงส่งยิ้มอ่อนๆ มาให้ ปณาลีจึงถือว่ารอยยิ้มนั้นเป็นการจบบทสนทนาระหว่างกัน แต่ไหนแต่ไรหล่อนไม่เคยขัดใจมนต์นภาอยู่แล้ว ในเมื่อเพื่อนสาวไม่เป็นเดือดเป็นร้อน หล่อนก็ไม่รู้จะโกรธแทนไปทำไมให้เสียอารมณ์

“ดิฉันบอกให้คุณทราบแล้วใช่ไหมว่ามีประชุมเข้านี้”

คำถามแสนราบเรียบกลับมานั้นทำให้หญิงสาวที่เพิ่งหย่อนตัวลงนั่งข้างกายถึงกับสะดุ้ง

กุศลินนั้นนั่งรออยู่ในรถตู้ประจำบ้านธรรมนิത്യ์นานแล้ว ขณะที่ปณาลีเพิ่งตาลีตาเหลือกออกจากบ้านเพื่อมาขึ้นรถ รู้ตัวว่ากำลังถูกแม่เลี้ยงสาวตำหนิ อ้อมๆ เลยได้แต่ยิ้มเหยเก ไม่กล้าสบดวงตานิ้งดูจูน้าลึกคู่นั้น

เมื่อคืนหล่อนมัวแต่ครุ่นคิดถึงชายที่ชื่อกฤตกับบ้านแกลลอรี่ในความฝัน ป้าบัวผันมาปลุกเรียกนั้นแหละถึงได้รู้ว่าตื่นสาย แอมผมเผ้ายังยุ่งเหยิง ฟ้องซัดเสียขนาดนั้น ไม่แปลกที่ระหว่างทางจากบ้านไปยังบริษัท หญิงสาวข้างกายไม่พูดคุยกับหล่อนสักคำ ส่วนมากจะเป็นปณาลีที่เป็นฝ่ายเริ่มสนทนา และอีกฝ่ายก็ได้แต่พยักหน้ากับครางรับพอเป็นมารยาทเท่านั้น สุดท้ายปณาลีเลยปล่อยให้ความเงิบเข้าครอบงำ ตลอดการเดินทางหล่อนจึงรู้สึกอึดอัดไม่น้อย

“ระวังครับคุณลี”

คนขับรถประจำบ้านธรรมนิത്യ์จะเข้ามาช่วยพยุงนายสาวที่ก้าวลงจากรถอย่างไม่ค่อยมั่นคงนัก แต่คนเป็นนายยึดประตูรถเป็นที่พึ่งเพื่อทรงตัวยืนกับพื้นให้มั่น ตามด้วยกุศลินที่อายุมากกว่าหล่อนไม่กี่ปีแต่แข็งแรงกว่ามาก ยืนอยู่ข้างกาย

“ปวดหัวหรือคะคุณลี”

ปณาลีพยักหน้าอย่างเนือย ตอนรถตู้ขึ้นอาคารจอดรถ วิ่งวนเป็นวงเลื้อยทำเอาคนไม่ได้หลับไม่ได้นอนอย่างปณาลีต้องนวดขมับไปหลายรอบ รู้สึกคลื่นเหียนเวียนไส้ยังงี้ก็ไม่ว่า

“ลืขอตัวไปเข้าห้องน้ำก่อนนะคะคุณลิน เสร็จเมื่อไหร่แล้วจะตามเข้าห้องประชุมไปค่ะ”

ปณาลีเดินรูดหน้ากุศลินเข้าบริษัทไป แต่ถึงหน้าประตูห้องน้ำเท่านั้น ก็ต้องยัดกำแพงข้างประตูเป็นที่พิงกายอีกรอบ พินิจมองดวงหน้าซีดเซียวของตัวเองผ่านบานกระจกในห้องน้ำ

‘ช่วงนี้เราปวดหัวบ่อยมากเลยรู้ตัวรีเปล่า ต้องดูแลตัวเองให้มากกว่านี้ นะ พี่คงทนไม่ได้ถ้าเห็นเราเป็นอะไรไปอีก’

เสียงสังระคนห่วงใยของชนะชวลวันก่อนทำให้ปณาลีโมโหตัวเองอยู่ลึกๆ ทั้งที่หล่อนก็ทานยาแก้ปวดหัวทุกครั้งที่มีอาการ แต่ฤทธิ์ยาเหมือนจะช่วยบรรเทาได้แค่ชั่วขณะเท่านั้น หลังจากนั้นอาการปวดหัวก็กลับมากำเริบอีกตามเคย เผลอๆ จะปวดหัวหนักกว่าเดิมด้วยซ้ำ

หล่อนรองน้ำจากก๊อกอ่างล้างมือดูใบหน้าตัวเองเรียกความสดชื่น หยิบยาแก้ปวดในกระเป๋าสะพายมาทานเหมือนเช่นทุกครั้ง ไม่ลืมแต่งแต้มเครื่องสำอางลงบนใบหน้าให้ดูดีเหมือนเก่า ก่อนรวบรวมพลังกำลังทั้งหมดที่มีเดินออกมาจากห้องน้ำ

เมื่อเห็นประตูห้องประชุมอยู่เพียงเอื้อมเท่านั้นปณาลีถึงกับโล่งอก แต่แล้วก้าวเล็กๆ ต้องชะงัก เพราะยังไม่ทันแตะประตูกลับมีมือของใครบางคนจากด้านหลังยื่นผ่านหน้าหล่อนเข้ามาผลักประตูตัดหน้า

“เชิญครับคุณปณาลี”

ปณาลีหันขวับไปทางเจ้าของมือแล้วต้องพบว่าเป็นชายที่หล่อนเจอที่ห้องทำงานของเสกสรรเมื่อวันก่อน เขาเอ่ยชื่อหล่อนถูกต้อง ทำให้เจ้าตัวนี่อึ้งทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ

รชานนท์เป็นเจ้าของบริษัทของหล่อน ไม่แปลกถ้าจะรู้จักชื่อประธานคนใหม่ของบริษัทนี้ แต่เขารู้ได้ยังไงว่าหล่อนเป็นเจ้าของชื่อนั้น

ปณาลีเก็บคำสงสัยนั้นไว้ในใจ เธยชอบคุณเขาตามมารยาทก่อนก้าวเข้ามาในห้องประชุม ทรวดตัวลงนั่งตรงเก้าอี้หัวโต๊ะ โดยมีเพลินตาเลขาส่วนตัวของหล่อน กุศลิน และเสกสรรนั่งเรียงถัดไป ส่วนรชานนท์นั้นนั่งเก้าอี้ตัวที่เว้นว่างอยู่ทีหนึ่งพอดีซึ่งก็คือเก้าอี้ข้างหล่อนนั่นเอง

วันที่ที่ประธานบริษัทปรากฏตัว ทุกคนในที่ประชุมต่างจับจ้องมาที่หล่อนราวกับไม่เคยพบเคยเห็นมาก่อน

แต่ทว่าเมื่อเห็นสายตาของกุศลินที่มองมาปณาลีต้องลบความคิดเมื่อครู่พลัน เพราะองศาการมองของคนพวกนั้นไม่ได้จับจ้องมาที่หล่อน คนที่พวกเขามอง...เป็นชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างหล่อนต่างหาก !

“มาครบกันทุกคนแล้วใช้มั๊ยคะคุณเพลิน”

ปณาลีกระซิบถามเลขาสาว รายนั้นพยักหน้าก่อนทวนระเบียบวาระการประชุมที่ต้องพิจารณากันวันนี้โดยคร่าวให้นายสาวฟัง

ปณาลีครางรับเป็นระยะ ส่วนกุศลินเมื่อเห็นว่าทุกคนมาพร้อมหน้าแล้วจึงเริ่มกล่าวขึ้นก่อน “อย่างที่ทุกคนทราบกันดีว่าช่วงที่คุณชลาคมเสีย คุณปณาลีลูกสาวของท่านซึ่งต้องมาดำรงตำแหน่งนี้แทนก็เกิดประสบอุบัติเหตุกะทันหัน ดิฉันต้องดำรงตำแหน่งแทนชั่วคราว แต่ตอนนี้ เวลาที่โหดร้ายเหล่านั้นก็ได้ผ่านพ้นไปแล้ว ดิฉันขอเป็นตัวแทนของทุกท่านในที่ประชุม ขอแสดงความยินดีกับคุณปณาลีด้วยนะคะที่ได้กลับมาทำงานร่วมกับพวกเราอีกครั้ง”

“ขอบคุณค่ะคุณกุศลลิน” ปณาลียิ้มรับผู้บริหาร

“ดิฉันเองต้องขอโทษด้วยนะค่ะที่ทำให้ทุกคนเดือดร้อนกันไปหมด ช่วงนี้ดิฉันกำลังศึกษางานที่ท่านประธานคนก่อนทำค้างไว้ ยิ่งไงถ้าทุกท่านเห็นว่ามีเรื่องไหนที่ดิฉันทำแล้วดีไม่ดียังไงก็ขอความกรุณาจากทุกท่าน ช่วยแนะนำดิฉันด้วยนะค่ะ”

สิ้นเสียงประธาน ผู้ร่วมประชุมต่างซุบซิบตามประธานสัสคนไทย แต่รอยยิ้มไมตรีที่ทุกคนมอบกลับมานั้นทำให้ปณาลีใจชื้นขึ้นมาหน่อย

“ทุกท่านคงได้อ่านวาระการประชุมแล้ว สิ่งที่ดิฉันอยากเสนอให้ทุกคนพิจารณาคือนโยบายใหม่ของบริษัทเราค่ะ”

“ใช่ค่ะ” กุศลลินเสริม “ดิฉันกับท่านประธานมีความเห็นว่าเราควรที่จะเริ่มปรับปรุงบริษัทของเราใหม่เสียที โดยฝ่ายการตลาดจะต้องคิดวิธีการตลาดใหม่เพื่อดึงดูดลูกค้า และอาจจะมีการปรับนโยบายบางตัวที่ลดประสิทธิภาพการบริหารงานของทางบริษัทของเรา ถ้าเป็นไปได้ดิฉันอยากให้ห้างสรรพสินค้าของเรามียอดขายเพิ่มขึ้นกว่าเดิมเป็นเท่าตัว”

การประชุมดำเนินไปด้วยดี ผู้บริหารทุกฝ่ายต่างเห็นด้วยกับความคิดของปณาลีและกุศลลิน มีบางส่วนที่ไม่เพียงแต่นั่งฟัง หากร่วมออกความคิดเห็นด้วยซึ่งสำหรับปณาลีแล้วนับว่าเป็นเรื่องดี เพราะอย่างน้อยการที่พวกเขาแสดงความคิดเห็นก็เท่ากับว่าพวกเขายังให้ความสำคัญกับบริษัทของหล่อน

เว้นเสียแต่เสกสรร คงมีชายมีอายุคนนี้เพียงคนเดียวที่เอาแต่นั่งหน้าเมื่อยตลอดการประชุม สีหน้าของเขาเห็นได้ชัดว่าไม่พอใจกับมติในที่ประชุม แต่เขาก็ไม่ได้เอ่ยคำอะไร

การกระทำของเสกสรรทำให้ปณาลีอดตำหนิในใจไม่ได้ สงสัยเขาคงเก่งแต่ดูหมิ่นการกระทำของผู้อื่นลับหลัง ขนาดชลาคมที่ทำงานร่วมกันมานาน ยังไม่วากกล่าวว่าเสียไม่เหลือชิ้นดี และดูเขาตอนนี้สิ ไม่เห็นช่วยทำอะไรเพื่อบริษัทสักอย่าง

ถึงบิดาของหล่อนจะชอบทำอะไรเกินตัว แต่อย่างน้อยท่านก็ทำ ไม่ใช่เก่งแต่พูดอย่างเสกสรร

สิ้นสุดการประชุม ปณาลีออกจากห้องเป็นคนแรกโดยมีเพลินตาเลขาสาวเดินตามหลังมาไม่ห่าง

“วันนี้ฉันมีนัดอะไรบ้างคุณเพลิน”

เพลินตาทะลึงยิ้มตอบงานขนาดพกพาจากกระเป๋าเสื้อ อ่านรายชื่องานเรียงตามที่จดไว้อย่างเป็นระเบียบ “วันนี้คุณต้องไปร่วมแสดงความยินดีกับห้างเปิดใหม่ตอนเย็นค่ะ”

“มีแค่งานเดียวหรือจ๊ะ”

“ค่ะ เอ่อ...คุณลีคะ เมื่อครู่คุณกุศลินฝากดิฉันมาบอกคุณว่าเข้านี้เธอขอเลื่อนนัดออกไปก่อนค่ะ เผอิญเธอต้องไปหาหมอที่โรงพยาบาล”

คำว่า ‘เลื่อนนัด’ ไม่ต่างจากเสียงสวรรค์มาโปรด เรียกกรอยยิ้มสดใสจากท่านประธานทันใด

เดินมาถึงห้องทำงาน เพลินตาขอตัวกลับไปสะสางงานที่โต๊ะ ต่างจากปณาลีไม่รีรอโทรศัพท์หามนต์ภา ที่แรกหล่อนตั้งใจไว้ว่าเรียนรู้งานจากกุศลิน

เสร็จเมื่อไหร่จะแวะไปหาเพื่อนสาวที่ร้านอาหาร อย่างน้อยได้ปรับทุกข์เรื่องแปลกๆ ในความฝันกับใครสักคนบ้างคงช่วยให้รู้สึกดีขึ้น พอคุณลินมายกเลิกนัดกะทันหันแบบนี้เลยทางสะดวก

ปณาลีนัดแนะกับมนต์นภาเรียบริ่อยก็ออกมาเย็นรอรอดแท็กซี่หน้าห้างสรรพสินค้าในเวลาถัดมา ใจนั้นหล่อนอยากให้อภิวัดมารับที่บริษัทอยู่เหมือนกันแต่คุณลินคงใช้รถตู้ประจำบ้านธรรมนิษฐ์ ครั้นบอกผ่านสายโทรศัพท์ให้มนต์นภามารับ รายนั่นกลับบอกว่ากำลังพามารดาไปทำบุญที่วัดกว่าจะกลับคงสายๆ หล่อนเลยจำต้องมาเย็นรอรอดแท็กซี่หน้ามู่ย รอแล้วรอเล่าเย็นจนขาแข็ง ไม่มีวีแววว่าแท็กซี่คันไหนจะวางให้หล่อนขึ้นสักคัน สวมมากลูกค้าของหล่อนนั่นแหละที่เป็นผู้โดยสาร ทั้งขาลงและขาขึ้นสลับกันไปมาไม่เว้นว่างให้หล่อนได้แทรก

ส่งสัยการบริการของห้างสรรพสินค้า สิ่งแรกที่หล่อนจะต้องปรับปรุงคือการให้บริการรถแท็กซี่แก่ลูกค้านี้แหละ

ปณาลีชะเง้อมองออกไปนอกถนน เขามือป้องหน้าผากไว้ หรือตาสู้แสงแดดจ้ามองการจราจรบนท้องถนนที่ลื่นไหลจนหล่อนต้องผ่อนลมหายใจออกมาอย่างแข็งๆ

ทันใดนั้นมีรถขับเคลื่อนี่ดำวาววับคันหนึ่งชะลอความเร็ว จอดลงตรงหน้าปณาลี

กระจกรถค่อยๆ เลื่อนลง เผยให้เห็นคนในรถที่ปณาลีคุ้นหน้าเป็นอย่างดี

“คุณรชานนท์...” หล่อนเปลวครางชื่อเขาออกมา แผลงใจที่ชายหนุ่มตรงหน้าเผลอมาจากไหนก็ไม่รู้

“ขึ้นมาสักคุณ เดี่ยวผมไปส่ง”

“ส่ง ? ส่งฉันหรือคะ” ปณาลีถามออกไปอย่างงงๆ

รชานนท์เปิดประตูรถฝั่งที่ติดกับฟุตปาธให้หล่อนแทนคำตอบ ปณาลีจึงหันซ้ายแลขวามองหารถแท็กซี่ที่เป็นครั้งสุดท้าย แต่เมื่อป่วยการที่จะรอจึงจำยอมขึ้นรถเขาโดยดี

หญิงสาวนั่งลงข้างคนขับ ดึงเข็มขัดนิรภัยรัดด้วยตัวเอง ก่อนเหลือบมองไปที่ชายหนุ่มข้างกายเล็กน้อยเป็นเชิงรอให้เขาถามถึงจุดหมายปลายทาง แต่คนหลังพวงมาลัยออกรถแล้วกลับยังคงนั่งนิ่ง สายตาคมกล้ำมองตรงไปยังถนนเบื้องหน้าท่าเดียวไม่คิดจะถามหล่อนสักคำ ร้อนถึงปณาลีต้องรีบบอกกล่าวเขาจะขับพาไปไหนสักโลกเหนือ !

“เอ่อ...คุณรชานนท์คะ เดี่ยวช่วยเลี้ยวซ้ายข้างหน้าที่นี่นะคะ ฉันจะไปทำธุระที่ร้านอาหารเพื่อน”

“คุณหายดีแล้วใช่ไหม”

“คะ?” รู่ๆ เขาก็ถามไปคนละเรื่องเล่นเอาสาวบอกทางงุนงง หันมองเขาให้แน่ใจว่าไม่ได้คุยโทรศัพท์อยู่กับใคร คนถูกมองรู้ตัวเลยถามซ้ำ

“ผมถามว่าคุณหายดีหรือยัง เมื่อวานคุณดูไม่ดีเลยตอนที่วิ่งสวนทางออกไปตรงปากประตูหน้าบริษัทของผม”

สวนทาง ? บริษัทของเขา ? ปณาลีพยายามไล่เรียงสิ่งที่ชายหนุ่มพูด แล้วหล่อนก็ต้องถึงบ้างอ้อ นายรชานนท์นี่เองที่เดินชนกับหล่อนหน้าบริษัทเงินทุนเมื่อวันก่อน แสดงว่าบริษัทเงินทุนนั้นก็คงเป็นบริษัทของเขาละสิ

“วันนั้นผมต้องขอโทษด้วยที่ผิดนัดเพื่อคุณ เผอิญบริษัทของผมมีปัญหานิดหน่อย”

เพื่อน ? ปณาลียิ้มหน้าเล็กน้อย นึกโมโหตัวเองที่ทำตวงงๆ ให้เขาเห็น อยู่นั่นเอง แล้วก็ต้องนึกขึ้นได้ว่าวันนั้นหล่อนไปเป็นเพื่อนมนต์ภาที่บริษัทเงินทุน สงสัยคนของเขาคงรายงานเอาไว้มั้งว่ามีหล่อนไปนั่งรอดูด้วยในวันนั้น

“คุณคงเห็นแล้วว่ามีคนโดนยิงที่หน้าบริษัทผม”

“จริงสิคะ ฉันเห็นอยู่เหมือนกัน” ปณาลียังจำสภาพของชายแปลกหน้าที่นอนแน่นิ่งอยู่บนฟุตปาทได้ติดตา

“เขาเป็นใครหรือคะ”

“พนักงานของผมเอง” เขาตอบสั้นและห้วนแล้วเงยไป

พอเห็นท่ารชานนท์จะตอบแค่นั้นไม่อธิบายอะไรอีก ปณาลีก็มิมารยาทพอไม่ซักถามเขาไปมากกว่านี้ บางทีเขาคงไม่ชอบให้ใครยุ่งเรื่องส่วนตัวของเขา

ระหว่างทางจากบริษัทถึงร้านอาหารของมนต์ภาจึงช่างเงยบแสนเงยบ หล่อนไม่ชินเอาเสียเลยกับการเดินทางที่ไร้เสียงเพลง ถ้าเป็นรถของมนต์ภาปณาลีคงหยิบซีดีสักแผ่นมาเปิดฟังแก้เหงาไปแล้ว หรือไม่ก็คุยกันตามประสาผู้หญิง แต่รถของรชานนท์ไม่มีสิ่งที่หล่อนต้องการสักอย่าง แผ่นเพลง

สักแผ่นก็ไม่มี แต่ถึงมีหล่อนก็คงไม่กล้าเปิดหรอก ก็ดูหน้าเขาสิเรียบเฉยเสียจนหล่อนไม่กล้าแม้แต่จะชวนเขาคุยสักแอะ

ปณาลีสบโอกาสนั้นลอบมองชายหนุ่มข้างกาย ราชานนท์เป็นผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ ไหล่ของเขาผายกว้าง มีใบหน้ายาวได้รูปและจมูกโด่งเป็นสันคม ผมของเขาเป็นสีน้ำตาลเข้ม ตัดสั้น โครงสร้างโดยรวมของเขาออกไปทางลูกครึ่งตะวันตกมากกว่าคนไทยอย่างเราๆ

หากหน้าแปลกที่หล่อนกลับรู้สึกคุ้นตากับภาพที่เห็นตรงหน้า

ถ้าเขาเปลี่ยนเป็นไว้ผมยาวและรวบทิ้งไว้ด้านหลัง หัวฟูๆ อย่างคนผมหยักศกเสียหน่อย หล่อนคงคิดว่านายราชานนท์เป็นพี่กฤตชายในฝันของหล่อนไปแล้ว

๑

ปณาลีหยุดยืนเพียงด้านหน้าของสวนอาหาร ข้าเลื่องมอหา
เจ้าของร้านผ่านกลุ่มคนทั้งหลายที่นั่งเรียงรายกันอยู่ตามโต๊ะอาหารทั้งในและ
นอกห้องปรับอากาศ ในช่วงก่อนเที่ยงแบบนี้สวนอาหารของมนต์นภาลูกค้า
เริ่มเยอะแล้วเหมือนกัน คงยากถ้าจะเดินหาดูด้วยตัวเอง

“คุณมนต์มาถึงรึยังจ๊ะ” ปณาลีถามหญิงสาวหนึ่งในบริการที่เดินมา
รับหน้า

“ยังคะ แต่คุณมนต์โทร.มาบอกให้หนูรอด้อนรับคุณดีแล้ว แต่ว่าคุณ
มนต์ไม่ได้บอกว่าจะมี...” บริการสาวมองผ่านเพื่อนเจ้าของร้านไปยังชายหนุ่ม
ด้านหลังที่ยืนเท้าสะเอว ตีมดื่กับบรรยากาศของสวนอาหารอยู่ด้านหลัง
หล่อน

ปณาลีพอมองเห็นว่ามีเครื่องหมายคำถามปรากฏเต็มหน้าบริกรสาว จึงยิ้มขัน อธิบายเสียมิได้ว่า “นี่คุณรชานนท์ ผู้บริหารบริษัทเงินทุนที่คุณมนต์ กำลังทำเรื่องขอกู้เงินเพื่อมาขยายกิจการร้านอาหารไงจ๊ะ ฉันเป็นคนขอให้เขา มาดูร้านของนายเราเอง”

“อ้อ ค่ะ จ้ะ...เชิญคุณรชานนท์กับคุณปณาลีนั่งรอคุณมนต์นภาที่บ้านพักดีกว่านะคะ” บริกรสาวผายมือไปยังสวนที่เปิดโล่งรับลมซึ่งอยู่เลยสวนอาหารออกไป

ไม่ทันจะเดินตามไปคอยดูแล เพื่อนของนายสาวก็ร้องค้าน “ไม่เป็นไร จ้ะ ลูกค้าเยอะไม่ใช่เหรอ เดี่ยวฉันพาคุณรชานนท์ไปเอง”

ปณาลีเลื่อนประตูกระจกบานใส เชื้อเชิญคนที่นั่งเจียบมาตลอดทางเข้าไปรอด้านในบ้านพักซึ่งเป็นบ้านชั้นเดียวมีกระจกรอบ มีเพียงเฟอร์นิเจอร์ไม่กี่ชิ้น เห็นจะมีแต่เก้าอี้บุวมที่พอให้นั่งรอได้

ปณาลีนั้นคุ้นชินกับเส้นทางที่นี้ดีเหมือนเป็นบ้านหลังที่สองของตัวเอง ถ้าวันไหนหล่อนเห็นลูกค้าเต็มร้าน ก็จะหลบมานั่งคุยกับมนต์นภาที่บ้านพัก ส่วนตัวซึ่งปลูกแยกต่างหากอยู่ในสวนหลังร้าน โดยมีกรวดหินโรยเป็นทางเดิน เชื่อมต่อจากร้านอาหารเรียงรายด้วยไม้พุ่มไม้ดอก

“เป็นยังไงบ้างคะคุณรชานนท์ ร้านอาหารและกับบรรยากาศของที่นี่สวยถูกใจคุณมั๊ยคะ”

ดวงตาสีนิลคู่สวยละสายตาจากสวนด้านนอกจับจ้องมาที่ดวงหน้าสวยของหญิงสาว “ผมคงต้องเห็นแผนโครงการที่เพื่อนของคุณนำมาเสนอผมก่อน”

น้ำเสียงราบเรียบของชายหนุ่มที่ตอบกลับมาทำให้ปณาลียิ้มเหยเก

หล่อนไม่ชอบเอาเสียเลยที่อ่านความคิดเขาไม่ออกแบบนี้ ชักจะไม่ถูกชะตากับคนเฉยชาตรงหน้าแล้วสิ

ปณาลีปล่อยให้เขาเดินชมบ้านอยู่ครู่ก็ขอตัวออกมาข้างนอกอ้างว่าจะโทรศัพท์ตามมนต์นภามาให้ พอคล้อยหลังเขาไปแล้วหล่อนไม่รีรอที่จะกดโทรศัพท์หาเพื่อนสาวเร็วอย่างใจคิด

“อยู่ไหนแล้วมนต์ เรามาถึงร้านแล้วนะ”

“ใกล้ถึงแล้วจ๊ะ รอนานรีเปล่าสิ”

“ไม่นานหรอก แต่มนต์มาเร็วๆ ก็แล้วกัน เราชวนคุณรชานนท์มาด้วย”

“คุณรชานนท์?” เสียงปลายสายเงิบไปครู่หนึ่ง แล้วก็ต้องร้องเสียงหลงตอบกลับมาจนหูปณาลีแทบแตก “ทำไมลิไม่บอกมนต์ก่อนว่าจะชวนเขา มา ละ...แล้วลิไปเจอเขาได้ยังไง แล้วทำไมเขาถึงมาได้ละ แล้ว...”

“พอได้แล้วยมนต์ ถ้ามเยอะแบบนี้ใครจะไปตอบทัน”

ปณาลีแอบหันไปมองคนที่ถูกขังอยู่ในห้องกระจกสีเหลี่ยมแล้วต้องยิ้มขึ้นให้กับภาพของคนตัวสูงๆ เดินสำรวจไปทั่วบ้าน ไม่รู้ว่าเขาพยายามหาห้องลับอยู่รู้อะไรถึงได้หน้านิ้วคิ้วขมวดอย่างนั้น

“เผอิญคุณรชานนท์เขาเจอเรากำลังรอรอดแท็กซี่อยู่หน้าห้างเลยอาสา มาส่ง พอเรารู้ว่าเขาเป็นคนเดียวกับคนที่มนต์ต้องการพบก็รีบขอให้เขามาดูร้านมนต์เลย โชคดีที่เขาไม่มีธุระที่ไหน ตอนนี้อยู่ที่บ้านพักของมนต์นะ...เอ่อ...แค่นี้ก่อนนะมนต์คุณรชานนท์กำลังเดินมา”

ปณาลีรีบวางสายจากเพื่อนแทบไม่ทัน เพราะจู่ๆ ผู้บริหารบริษัทเงินทุนเกิดเปลี่ยนใจออกมาจากบ้านพักกะทันหัน ดินะ ที่เลิกนิทาเขาไปแล้ว

“ผมขอตัวกลับก่อนแล้วกันคุณปณาลี”

“กลับก่อน ? ทำไมละคะ เมื่อกี้ฉันเพิ่งโทร.ไปบอกมนตรีเองว่าคุณ...”

“ยังไงเพื่อนของคุณก็ต้องได้เจอผมอยู่แล้ว แต่วันนี้ผมมีธุระด่วนจริงๆ ถ้ามีเวลาผมจะแวะมาดูร้านเพื่อนคุณใหม่ ผাগขอโทษเพื่อนคุณด้วย”

ยังไม่ทันที่ปณาลีจะร้องคำน อึกฝ่ายอย่างกับนกขู่เดินผละจากไปตั้งๆ เล่นเอาปณาลีมองค้าง

“หาเจอรียังมนตรี”

ปณาลีถามเพื่อนสาวที่ก้มๆ เงยๆ อยู่ตรงโต๊ะเครื่องแป้งเป็นนานสองนาน พอเห็นมนตรีนภาส่ายหน้า ปณาลีซึ่งกำลังนั่งคอดกอยู่ท่ามกลางข่าวของที่ กระจัดกระจายเกลื่อนพื้นหน้าตู้เสื้อผ้าจึงทอดถอนใจออกมา

หลังจากปรับทุกข์กับมนตรีนภาที่ร้านอาหารเรื่องชายในฝัน ปณาลีเป็น ฝ่ายลากเพื่อนสาวให้กลับมาที่บ้านด้วยกันเพื่อช่วยกันหาบุญแจแกลลอรี่หลัง นั้น หากไม่ว่าทั้งสองจะหาในลินชักตามโต๊ะ กล่องใส่เครื่องประดับ หรือแม้แต่ ของกระจุกกระจิกที่ปณาลีแยกเก็บไว้ต่างหากในลินชักตู้เสื้อผ้า กลับพบแต่ กุญแจตู้เซฟในห้องทำงานของชลาคม และกุญแจดอกอื่นๆ ที่ไม่ได้มีความสำคัญอะไร จึงไม่แปลกที่เห็นเจ้าของห้องรื้อค้นของใช้ส่วนตัวเสียกระจุก อย่างกับถูระเบิดลง

“ดีแน่ใจเธอว่ามีกุญแจดอกนั้นอยู่จริงๆ มันอาจเป็นแค่ความฝันก็ได้”